

VERSCIJNT DES VRIJDAGS
22 JUNI 1934 - No. 4

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

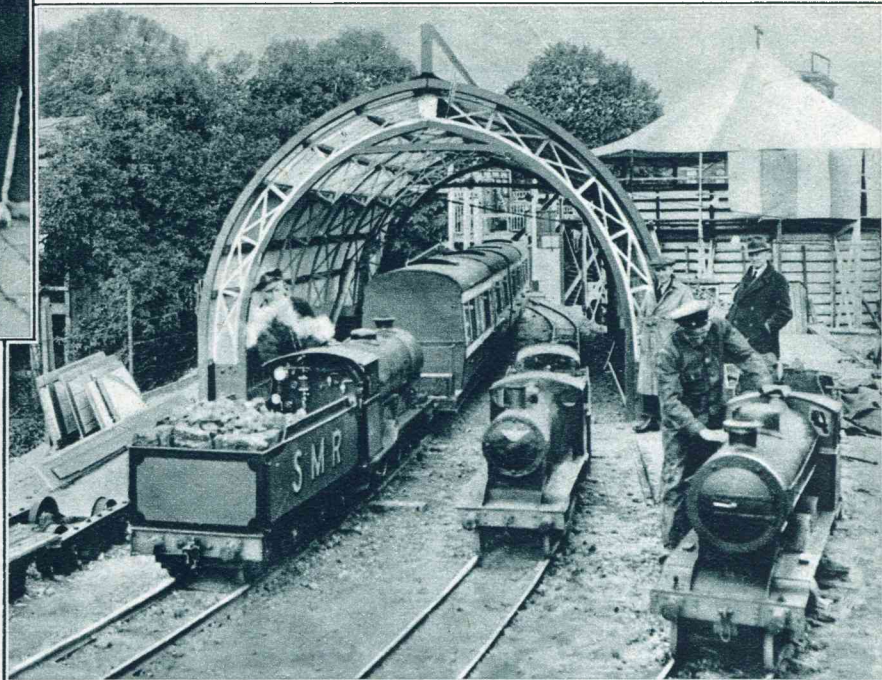

DE EERSTE ZEEUWSCHE KERSEN

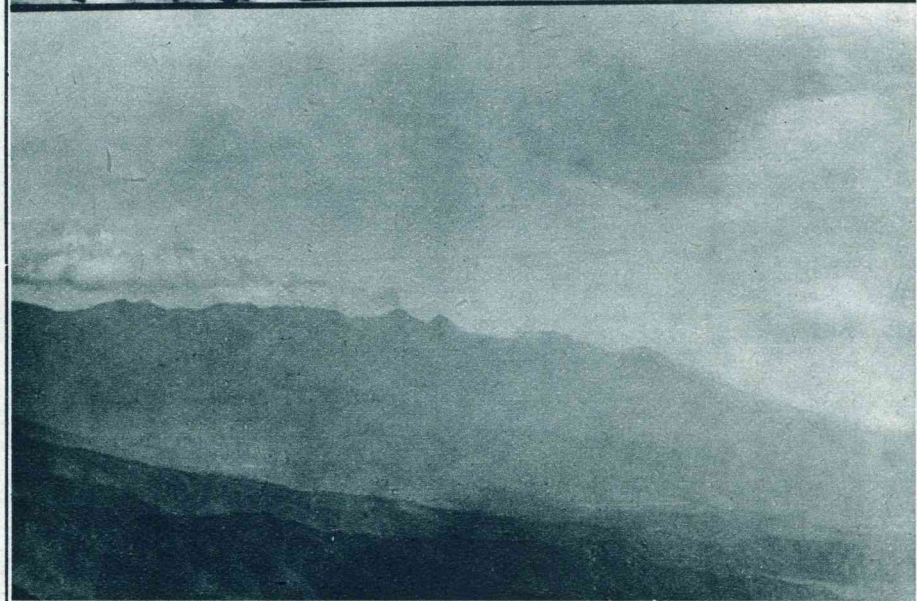
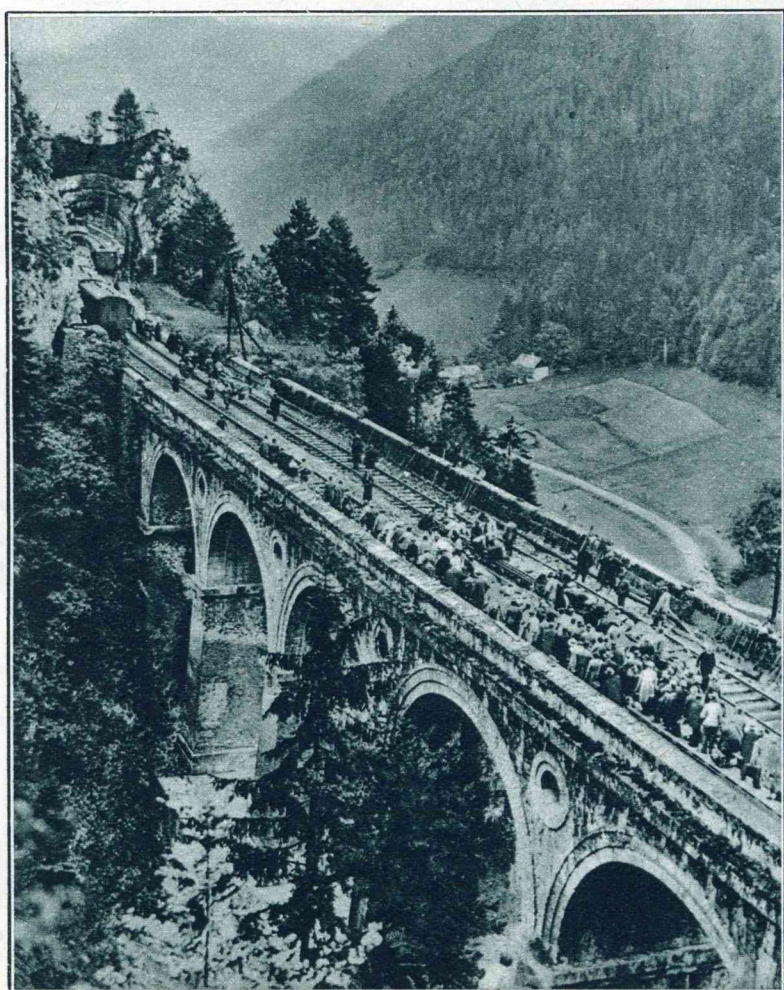
Hollanders in het buitenland. Een groep boerendansers uit Gorssel nam deel aan het internationale volksdansconcours te Weenen; zingend en dansend begaven zij zich naar de plaats van het concours, dat in de openlucht werd gehouden.

Engeland is het land der miniatuurspoorwegen. Verschillende kleine banen worden daar aangelegd door particulieren, voor eigen genoegen, of in speeltuinen, waar de jeugd zich in de vakantie ermede vermaakt.

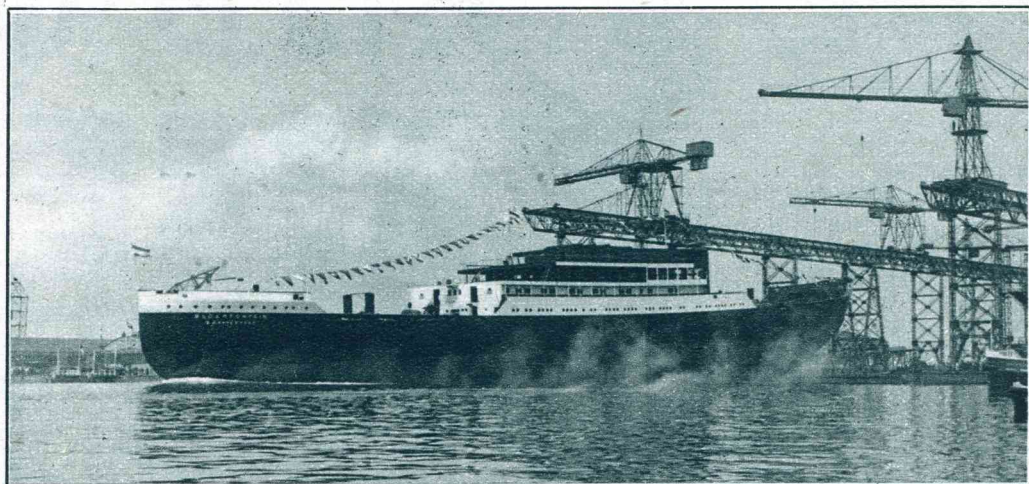
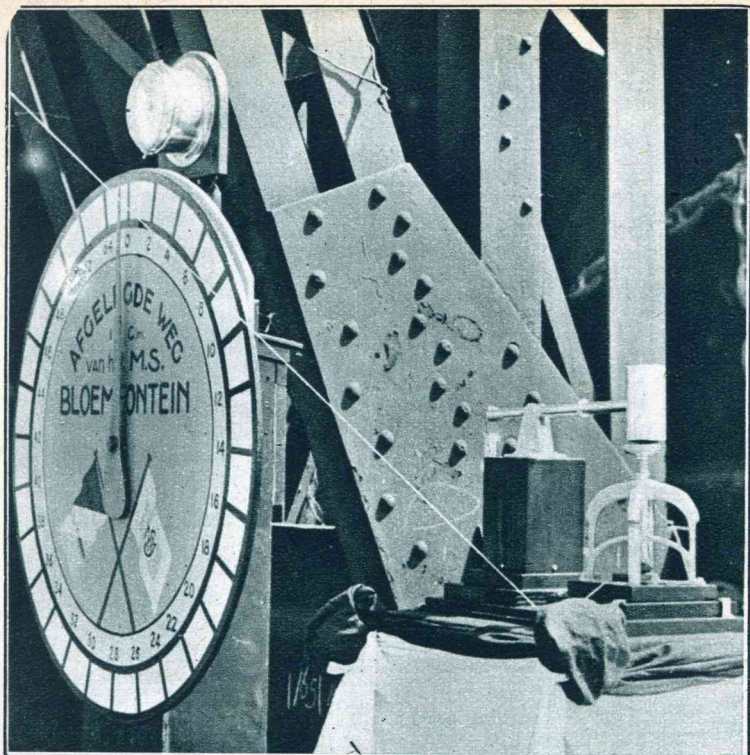
Gevangen. Na een huwelijksinzegening te Londen ging de wind spelen met den sluier van de bruid; een agent van politie werd daarbij door de teedere banden gevangen.

BUITEN DE GRENZEN

De vorderingen der foto-techniek. De bovenste foto van een Japansch bergland werd op een afstand van 100 K.M. genomen op infrarode platen, de onderste op denzelfden afstand met zeer sterke lenzen op gewone platen. Men ziet hoe wazig de eene foto is, en hoe helder de bovenste, alsof zij op zeer korten afstand werd genomen.

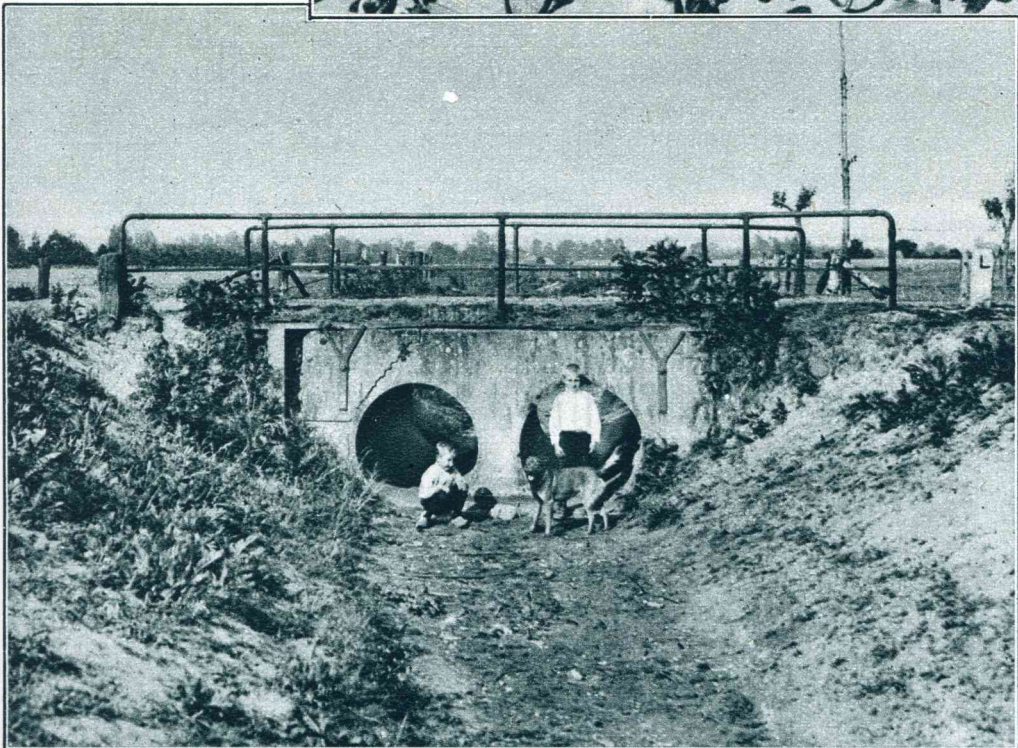
In Oostenrijk uiten sommige elementen hun vijandigheid tegen de regeering door aanslagen op de internationale treinen. Ook op een der bruggen van de Semmering-baan werden de rails opgeblazen; gelukkig werd de misdaad tijdig ontdekt, zoodat men den trein voor de vernielde plek kon laten stoppen. De reizigers moesten over de brug loopen en in een anderen trein overstappen.

Een bijzondere gebeurtenis had te Amsterdam plaats, waar 't nieuwe motorschip Bloemfontein radio-telefonisch te water werd gelaten. Generaal Hertzog, minister-president van Zuid-Afrika, drukte te Pretoria op een knop, en op dat oogenblik viel een hamer op een mes, dat een touw doorsneed, 'n flesch champagne tegen den boeg liet vallen ter dooping van 't schip, terwijl de laatste beletselen werden verwijderd en het schip te water gleed. — De hamer, in Z. Afrika bediend, valt neer en snijdt 't touw door. Foto rechts: De Bloemfontein betreedt haar element.

Te Enschede, waar hij zijn sociaal werk begon, werd in tegenwoordigheid van geestelijke en wereldlijke autoriteiten een standbeeld onthuld van mgr. dr. Alphons Ariëns.

De droogte plaagt het gehele land. Te Markelo, waar door het werk aan de Schipbeek de droogte nog verergerd wordt, is de Lindemansbeek totaal drooggelopen. Geen druppel water is er meer in.

H.K.H. Prinses Juliana, die eenigen tijd in Engeland verblijft, wordt bij haar aankomst in Londen verwelkomd door de gravin van Athlone, een familielid van den Engelschen koning. — Gedurende haar verblijf was de Prinses ook de gast van de Engelsche koninklijke familie op Windsor Castle.

Binnenland

DE STRIJD OM YEMEN

Even voordat de stoomschepen, die naar Indië varen, de Rode Zee en de Straat Bab el Mandeb verlaten, komen zij voorbij de havenplaats Mokka. Hier was

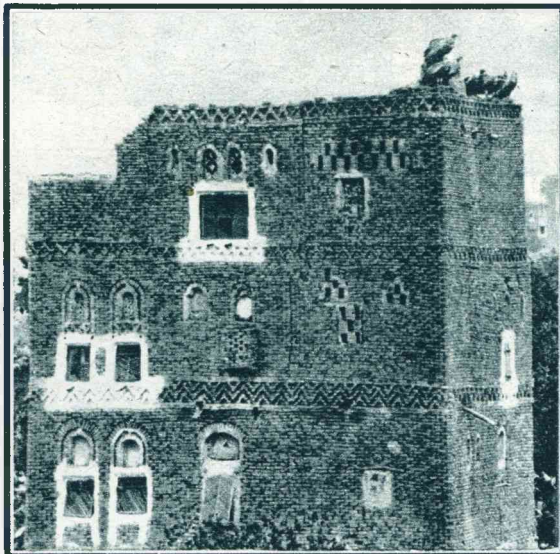
eens de groote overlaadplaats van de beroemde Arabische koffie en naar deze stad werd de beste soort genoemd: de mokka. Mokka en Hodeida zijn de eenige havensteden van het koninkrijk Yemen. De betere en belangrijker haven Aden hebben de Engelschen sinds lang van de Turken „overgenomen”.

Yemen is een Arabische staat, die een harden strijd om zijn onafhankelijkheid moet voeren. Pogingen van Europeesche mogendheden, bijzonder van Engeland, om hier door te dringen, faalden steeds, ondanks de bezoeken van bombardementsvliegtuigen. Yemen is grootendeels een vruchtbaar hoogland (men stelle zich Arabië niet voor als één groote zandwoestijn) en eeuwenoud is de kultuur van dit land, waarover eens de koningin van Saba zou geregeerd hebben.

Duizenden jaren lang was Yemen het belangrijke tusschengebied voor den handel tusschen China en de Indië met de landen rondom de Middellandsche Zee.

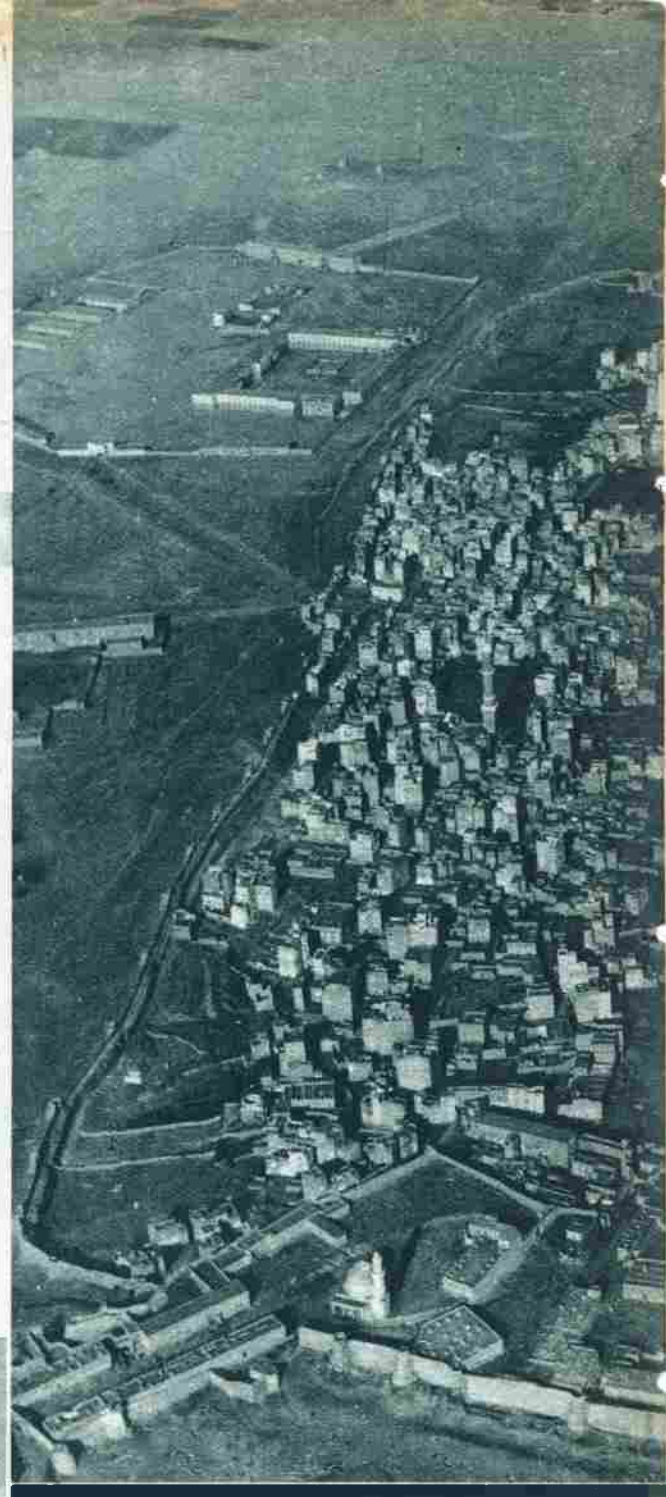
In het Arabische tijdperk van dit land bereikte de beoefening der wetenschap, van filosofie, astrologie, geneeskunde en wiskunde, er een groote hoogte.

De hoofdstad Sanaa is, evenals de kleinere steden, door zware torens en groote verdedigingswerken

Gieren op de muren van Sanaa.

Gezicht op Hodeida, een der haven van Yemen. De bevolking van deze stad, welke door de Wahabieten wordt bezet gehouden, is ongeveer vierduizend zielen groot, waaronder 300 Europeanen.

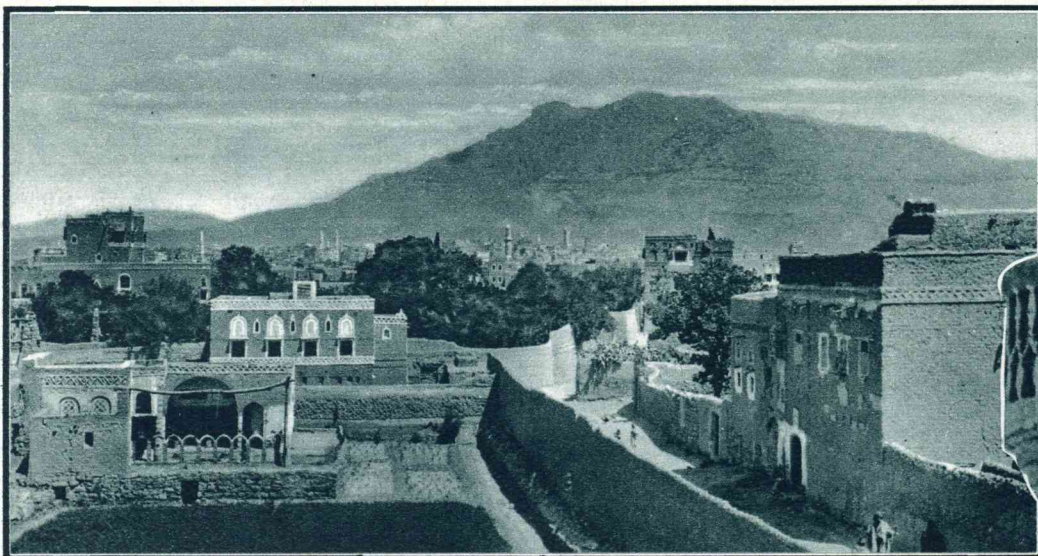

Sanaa uit de lucht gezien.

omgeven. Het oude stadsdeel is een wirwar van straatjes, steegjes en slopjes. Het nieuwe is verdeeld in mooie, ruime wijken, met door hoge, witte muren van elkander gescheiden heerlijke tuinen.

Yemen is een der weinige landen, waar nog de slavernij wettelijk heerscht. Duizenden Afrikaansche negers leven en werken hier op plantages. In de hoofdstad is ook een groote Jodenwijk. De Joden leven hier, in tegenstelling met Palestina, in vrede naast de Arabieren. De Joodsche cultuur is in dit land trouwens ouder dan de Arabische. De koning van Yemen, Gahya, die in de hoofdstad zijn paleis heeft, begeeft zich op iederen Mohammedaanschen feestdag met groote praal naar de moskee El Bazilia. Hoe lang zal zulks nog duren! De onafhankelijkheid van het land wordt thans ernstig bedreigd door den oorlog met Ibn Saoed, den koning van de Hedjaz. De na den oorlog ontstane Arabische staten zijn alle min of meer van de Europeesche groote mogendheden afhankelijk. Het zijn dan ook niet alleen Arabische belangen, die hier botsen. Men mag veilig aannemen, dat sommige mogendheden belang hebben bij een nederlaag van Yemen.

De troepen van Ibn Saoed hebben reeds Hodeida ingenomen en zetten hun opmars naar de hoofdstad voort. Weldra zal de wereldpolitiek over het lot van het laatste onafhankelijke Arabische koninkrijk hebben beslist.

Woonwijk van Sanaa, de hoofdstad van Yemen.

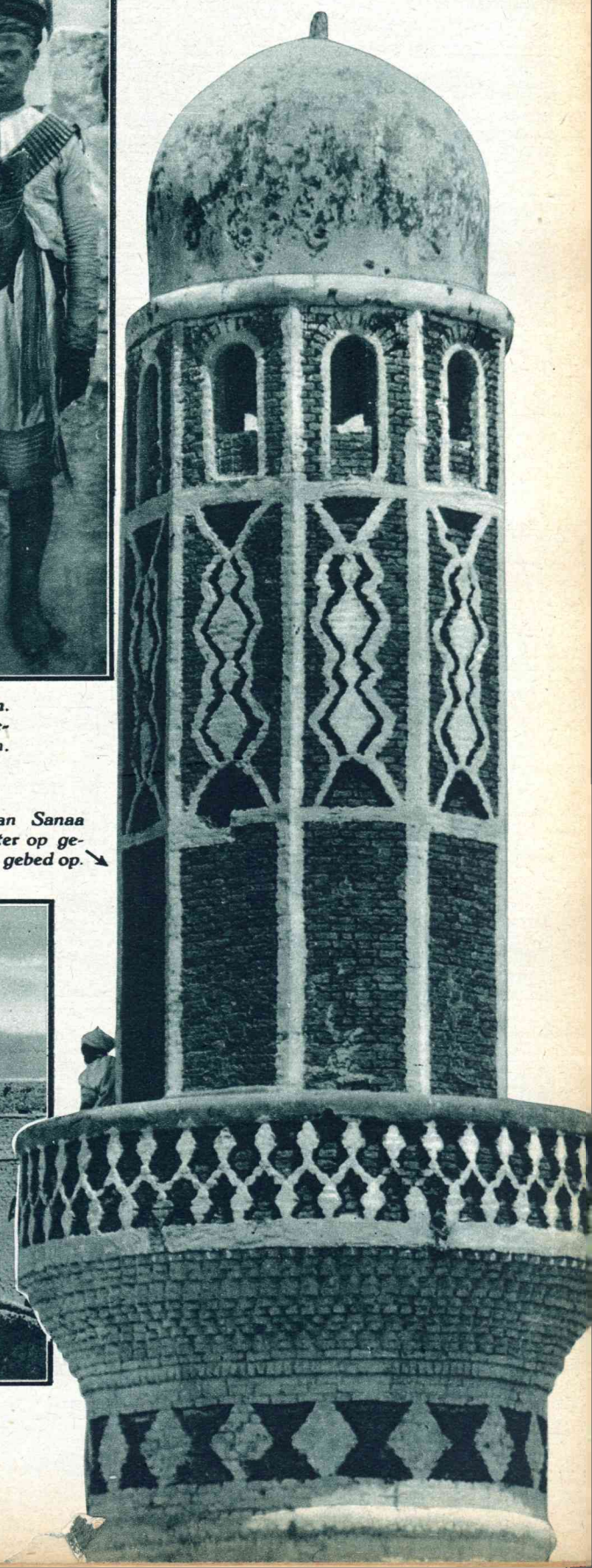

Straat in Sanaa. De huizen in Yemen zijn aan de buitenzijde veelal met gekleurde tegels versierd.

Soldaten uit het leger van den koning van Yemen. De troepen van Ibn Saoed zijn veel beter uitgerust en konden de overwinning gemakkelijk behalen.

Van de minaret der moskee van Sanaa roept de Mohammedaansche priester op geregelde uren de bevolking tot het gebed op.

Een kijkje op een der straten van St. Philipsland. Een typisch beeld, dat duidelijk toont, hoe onze dorpjes dikwijls onooglijk worden door de leelijke palen van het electrisch net. Gelukkig wordt reeds hier en daar met een ondergrondschen aanleg begonnen door de dorpen.

Als de avond valt over de haven van Philippine.

Jonge zwanen in de Goesche grachten.

← Aan het Zeeuwsche strand. Het water blijft nog frisch.

Bij den zadelmaker te Biervliet. Een bedrijf, dat weer opleeft in het Zeeuwsche land, en hier door drie generaties reeds werd uitgeoefend. In de deur de grootvader (tevens oudste bewoner van Biervliet) en reeds 96 jaar; in 't midden vader en zoon.

Dorpsgezicht te Hoofdplaat.

Ronde van Goes

De wegen zijn één modderpoel,
het regent dat het klettert;
En somtijds komt dan nog daardoor
een hagelbui geknetterd.
't Publiek schuilt weg onder een boom,
in nissen en portieken;
En ieder speculeert met kracht
op griep en reumatieken.
Maar desondanks blijft men bijeen
om 't nieuwe te bespieden
van wielerlust en wielerleed,
van racen, vallen, vlieden.
De lange baan ligt glimmend in
den malschen voorjaarsregen;
De modder van het racend wiel
spat ieder lief'lijk tegen.
Een hersenschudding na een slip
hoort tot de kleinigheden;
De weg der sport is lang en zwaar,
en vol oneffenheden.
Maar viel dan dit begin niet mee
door vele tegenspoeden;
En kon men modderpoel en nat
niet bannen, noch verhoeden;
De wielersport maakt haar entrée;
Ze is niet meer te houden;
En ondanks al het wel en wee,
men kijkt er naar of men doet mee,
zoo jongen als wel ouden!

Een fluweelzachte huid
door **Zij** ccème

20·35·60 ct.

Beschermst tegen zon- en weersinvloeden.

DE SNELSTE SPIEGELREFLEX

Rolleiflex

- EEN BLIK ter contrôle van diafragma en tijd
- EEN GREEP voor spannen en belichten tegelijkertijd
- EEN DRAAI aan den slinger voor automat. filmtransport

Prospectus op aanvraag.

ILFORD-SELO N.V., AMSTERDAM, PLANTAGE MIDDENLAAN 20

KOPERDIEPDRUK
IS
HET PROCEDÉ
VOOR
MASSA-OPLAGEN

UW TONG WAARSCHUWT U
VOOR TANDFILM

Strijk met Uw tong langs Uw tanden... U voelt een kleverig laagje. Dat is tandfilm. Dit laagje vormt zich voortdurend, absorbeert spijressten en nicotine-aanslag, het is een schuilplaats voor de bacteriën die tandbederf veroorzaken. Wil men tandbederf tegengaan, dan moet de Tandfilm dagelijks verwijderd worden. Verouderde methodes voor tandreiniging kunnen de film niet verwijderen. Daarom raden tandartsen het gebruik aan van Pepsodent, die de Tandfilm verwijdert en voor het uiterst teere tandglazuur volkomen onschadelijk is. Het geheel nieuw polijstend materiaal in Pepsodent is tweemaal zoo zacht als de stoffen die gewoonlijk gebruikt worden. Niets overtreft haar vermogen om de tanden hun natuurlijke glans te hergeven. Koopt nog heden een tube.

Groote tube f 0.60
Dubbele tube f 1.-

DE TANDPASTA DIE DE TANDFILM VERWIJDERT

Pepsodent

THE PEPSODENT CO.

Silvikrin-Liquid Shampoo

Vloeibaar

De Shampoo die de harten heeft gewonnen van geheel Nederland

De Shampoo voor de familie

Een zee van schuim in den Driekanten Flacon, die nooit kan omvallen.

Silvikrin Liquid Shampoo! Vloeibaar! De ontdekking van een Nederlandsch geleerde, de Nieuwe Shampoo, die ook Uw hart veroverd.

Een kom met warm water, een weinig Liquid Shampoo en een rijkdom van sneeuw wit, verrukkelijk schuim reinigt op weldadige, verfrissende wijze hoofdhuid en haar.

De roos verdwijnt. Alle stof en onreinheden worden verwijderd en het gehalte aan Puur Neo Silvikrin wekt de haarwortels tot nieuwen groei op en houdt het haar gezond.

Ondervind de sensatie van deze prachtige Nieuwe Shampoo nog heden. Koop een flacon met den fraaien Gratis Badhanddoek, onze attentie voor onze gebruikers.

Een heerlijke discrete geur, een hygiënische, bijzonder aangename reiniging van hoofdhuid en haar, maken de wassing met deze nieuwe shampoo tot 'n wekelijks wederkerend genot.

En de Gratis badhanddoek, (hij komt uit Twente) U zult er plezier van hebben. Maar haast U, koop nog heden Uw flacon voor 10 wasschingen à 45 cts. U zult opgetogen zijn.

De kinderen vinden het heerlijk, Vader en Moeder genieten er van. Verfrischt de natuurlijke kleur. Houdt 't haar gezond en glanzend.

Bij elken flacon Silvikrin Liquid Shampoo gratis een prachtige, heerlijke badhanddoek uit Twente. Onmisbaar bij een hygiënische hoofdwassing met de schitterende shampoo. Haast U, om ook zoo'n handdoek te bekomen.

Gratis
deze Badhanddoek

Vlug
Practisch
Prettig
Handig

flacon voor
10 wasschingen

45c
met Gratis
Badhanddoek

Bij alle Drogisten, Kappers en Parfumeriën.
Silvikrin Laboratorium Rotterdam - Parijs - Londen

Een Zee van Schuim

Ze gaan weer tracteeren!

Overal waar Droste's „tractatie-mannetjes” komen, zijn ze welkom! Iedereen ziet ze even graag! Probeert U maar: verrast U ze thuis maar eens met zoo'n groote doos vol heerlijkheden - met Droste Pastilles! Ze zijn belangrijk in prijs verlaagd - en de kwaliteit bleef even superieur!

In dozen van 250 gr. voortaan 90 ct. in plaats van 100 ct. De prijs per ons werd van 35 ct. op 30 ct. gebracht.

DROSTE

ALTIJD WELKOM!

Spaart plaatjes voor het album „Bali”.

INDIEN GIJ
WILT VERKOOPEN
DAN MOET UW
ARTIKEL BEKEND
ZIJN.

HET MIDDEL
OM BEKEND TE
WORDEN EN TE
BLIJVEN IS
ADVERTEEREN

Vele ijverige handen worden thans gevraagd voor de pluk van de aardbeien in 't Zeeuwsche land.

WEELDE EN ARMOE

Zelden heeft in Zeeland de zomer mooier ingezet en met meer beloften voor een overvloedigen oogst.

Maar zelden ook waren de vooruitzichten van hen, die in bodemopbrengst hun bestaan zoeken, zoo beangstigend als nu. Het moet voor een boer, die samengegroeid is met zijn grond en zijn producten, door harden arbeid tot stand gekomen, wel heel erg zijn, als hij ziet, hoe de veilingen de vruchten van zijn werk afwijzen en ze bestemmen voor de belt.

En er hoort méér dan normaal optimisme toe, om elk voorjaar weer met eenzelfde moed en kracht aan het werk te gaan in de hoop op beter, een hoop, die niet in overeenstemming is te brengen met een zich steeds meer opdringende, harde werkelijkheid.

En men kan dan al met een zekere fierheid wijzen op de krachten, die in ons landbouwende volk huizen, en die voor geen enkelen tegenslag uit den weg gaan, er moet, wanneer de omstandigheden niet veranderen, een tijd komen, dat de boer er het bijltje bij neergooit, omdat zelfs het sterkste optimisme geen toekomstmogelijkheden meer kan ontdekken.

En al kunnen wij dan hopen, dat we voor het uiterste bewaard zullen blijven, we mogen ons den ernst van den toestand niet ontevenzen.

Het stemt tot een zekere voldoening, te bemerken, dat men van hoogerhand thans weer inziet, dat de land- en tuinbouw den hoeksteen vormen van ons economisch bestaan.

Waar dit zoo is, moge men tevens inzien, dat de landbouwende stand niet permanent te helpen is met lapmiddelen, maar dat men dient te zoeken naar mogelijkheden, die aan den nood een einde zullen kunnen maken.

Het kan niet ontkend worden, dat ons land aangewezen is op export, en waar dezen allerwege zoo groote moeilijkheden in den

Na de veiling. De aardbeien worden geladen in de spoorwagens voor den laatsten tocht naar de plaats van bestemming.

De eerste tocht der aardbeien in de sloffen.

Groote toevoer aan de veiling te Kapelle.

Er is veel vraag naar aardbeien nu en de banken op de veiling zijn goed bezet.

weg worden gelegd, zouden alle krachten moeten worden aangewend, om deze te overwinnen.

Met deze kwestie komt naar voren de vraag, of het niet wenschelijk ware, in de diverse commissies, welke de moeilijkheden, die aan een onbeperkt handelsverkeer in den weg worden gelegd, onderzoeken, en die met buitenlandsche instanties besprekingen voeren, meer lieden te benoemen, welke in het midden van de praktijk staan.

Met dat al is de toestand weinig rooskleurig, en wie de onnoemelijke voorraden bessen ziet, welke nu in onze provincie voor vernietiging zijn voorbestemd, wordt toch wel even in beslag genomen door het economisch probleem, hoe weinig kans er ook is, dat we het zullen kunnen oplossen. Beter staat het er gelukkig voor met de aardbeien, die nogal debiet vinden. Of de prijzen echter niet spoedig zullen dalen in verband met het groote

aanbod, blijft een open vraag.

Verheugend stemt het, wanneer men ziet, dat niet bij de pakken wordt neergezeten, maar dat energieke pogingen worden gedaan, uit den doolhof te geraken. We denken hier aan de proefnemingen inzake een bramencultuur op Zuid-Beveland, die hopelijk tot de resultaten zullen leiden, welke men ervan verwacht. De Zeeuwsche strijdgeest leeft dus blijkbaar nog. En wanneer men thans de vernietiging van producten aanziet, klopt weer even de hoop, dat het taaie ras zich niet aan zijn moeilijkheden zal overgeven, hoe donker de toekomst ook mag zijn.

Maar de fruitoogst gaat steeds verder. En in de kersenboomgaarden worden de voorbereidingen voor het plukken reeds gemaakt. De spreuwenjongen met de lawaaijige deksels heeft zijn entrée gemaakt.

De pluk van de kruisbessen, eens een der beste Zeeuwsche producten

.... worden thans bij de veiling tragisch vernietigd, hoe mooi het fruit er ook uitziet, wanneer de prijs te laag is.

DINGEN, DIE JE NIET BEGRIJPT

III

WETENSCHAP

*Hoera voor de medische wetenschap!
Wat zijn onze dokters toch razend knap*

*De kennis, van Adam af opgespaard,
is nu in zoo'n enkel brein saamgegaard.*

*Dat brein heeft wel twintig jaar gestudeerd,
en heet terecht Zeer- of zelfs Hooggeleerd.*

*Geen ziekte zoo erg, of zoo'n knappe kop
weet er een heele rij middeltjes op.*

*Je arm was gebroken, je been kapot —
de dokter herstelde 't — je loopt weer vlot.*

*Je lijdt aan te vet of te mager bloed —
de dokter geeft pillen en 't gaat weer goed.*

*Er zit te veel vochtigheid achter 't oog —
ze lichten je schedel en pompen 't droog.*

*Je maag zit niet goed aan je slokdarm vast —
ze snijden je open en 't wordt gelascht.*

*Een eigenwijs darmpje doet altijd pijn —
ze halen 't er uit en je voelt je weer fijn.*

*Je hart gaat in staking — het pompt niet meer —
een prik in je arm en het doet 't weer.*

*Al wankel je reeds op den rand van 't graf,
met één vinger haalt je de dokter er af.*

*Geen ziekte zoo erg, geen kwetsuur zoo kwaad,
de dokter kijkt even, en hij weet 't raad.*

*Maar 'n doodeenvoudige neus-catarrh
is zelfs den knapsten dokter te bar!*

E. STANS.

OPEN BEENEN
een succesvolle behandeling

Waarom zoudt U nog langer sukkel met beenwondsen en vette zalven, terwijl duizenden lijders aan Open Beenen, Ekzeem en andere huidaandoeningen het D.D.D.-Recept van Dr. D. Dennis met succes hebben aangewend? Reeds de eerste druppels geven dadelijk verlichting, terwijl ook Dauwworm, Zweren, Puistjes, de gevolgen van Zonnebrand en Insectenbeten, spoedig wijken voor de geneeskrachtige werking van dit heilzaam middel. Koopt nog heden een flacon D.D.D. bij Uw Apotheker of Drogist. Proefflacon 75 cent. Groote flacon f. 2.50. A 26

D.D.D. GENEESMIDDEL TEGEN HUIDAANDOENINGEN

Uw
annonce
hier...?

Vraagt tarieven aan:

Centrale Adv.-afdeling
N.Z. Voorburgwal 69-73
A'dam C. - Telef. 46878

ERASMIC Tandzeep
VOOR PARELWITTE TANDEN

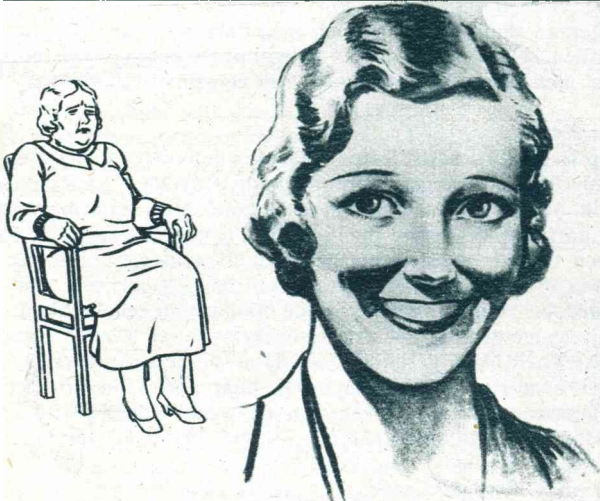
FABRIKAAT ERASMIC
COMPANY LTD.
LONDEN

IMPORTEURS
FIRMA B. MEINDERSMA
DEN HAAG.

ERASMIC
LONDON-ENGLAND
ERASMIC
LONDON-ENGLAND

● EEN LOT UIT DE LOTERIJ!! ●

is altijd een heugelijke tijding. Wie niet meespeelt heeft ook geen kans om reeds **Maandag 2 juli a.s.** de gelukkige winnaar te worden van een der vele groote geldprijzen door den Franschen Staat gegarandeerde loten **Credit National de France Emission 1920**. Hoofdprijs een miljoen francs, of 98.000 Hollandsche Guldens. Verder prijzen à een half miljoen francs, 2 à frs. 200.000, 3 à frs. 100.000, 6 à frs. 50.000, enz. Tegen storting van slechts drie guldens speelt U met een geheel lot mede en heeft men recht op den volen prijs die er op valt. Zendt nog heden postwissel of girostorting No. 156173. Voor een stuk f 3.-, 2 stuks f 5.80, 3 stuks f 8.60, 5 stuks f 13.50. Iedere koper ontvangt drie dagen na de trekking gratis de trekkingslijst. Bestelt nog heden om te profiteren van het geluk van ons kantoor. Wij betaalden reeds in den loop der jaren duizenden en duizenden guldens aan prijzen uit. Firma J. Sanders, comm. in Effecten. Hoogstraat 4, Den Haag, Telefoon 116887.

24-JARIGE DIE GEVOED WERD

Verstijfd door rheumatiek!
Hoe zij nu lenig blijft....

Juist ontvingen wij een beschrijving van een buitengewoon hardnekkig rheumatiekgeval.

„Ruim vijftien jaar geleden“, schrijft deze vrouw, „had ik een ernstigen aanval van acute rheumatiek. Ik probeerde van alles — smeersels, zalves en al het mogelijke dat de menschen me maar aanraadden. Maar alles en alles zonder verbetering. Ik zat net als een Egyptische mummie, en hoe langer ik zat, des te erger werd het. Mijn ledematen werden steeds stijver. Bewegen werd absoluut onmogelijk, zonder de vreeslijkste pijnen te verduren, zoo, dat ik het soms moest uitgillen. Mijn enkels en voeten waren zoo gezwollen dat ik mijn teenen niet zien kon. Evenzoo was het met mijn handen — ze waren onbruikbaar. Bij het eten moest mijn moeder me voeden. Ik was slecht 24 jaar en zoo leed ik maanden lang die me jaren leken. Op een dag kwam er een dame op bezoek en toen ze mijn toestand zag zei ze: „Het eenige wat hier helpen kan is Kruschen Salts“. Ik had ongeveer alles geprobeerd, en hoewel ik niet het minste resultaat verwachtte, liet ik toch een flacon Kruschen halen. Tot mijn groote verbazing werden mijn ledematen langzaam maar zeker losser. De blijdschap, waarmee ik van de ene kamer naar de andere liep, was

werkelijk aandoenlijk, want ik had gedacht, dat ik voor mijn verdere leven gedoemd was tot hulpeloosheid en ellende. Sedert dien heeft bij mij in huis nooit een flacon Kruschen Salts ontbroken. Mevr. M.K.”

De zes zouten in Kruschen sporen de afvoerorganen aan tot gezonde, geregelde werking. Zij helpen het organisme om steeds het teveel aan urinezuur te verdrijven. En wanneer het kwaadaardig urinezuur — dat de pijnen veroorzaakt — verdwijnt, dan moeten ook de pijnen en kwellingen verdwijnen.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon, omzetbelasting inbegrepen. Stralende gezondheid voor één cent per dag. Let op dat op het etiket op de flesch zowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels Maatschappij Amsterdam voorkomt. Imp. N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

EISCH
STEEDS

Reckitt's
BLAUW

VOOR
HELDER
WIT LINNEN

RECKITT'S BLAUW
't is het doorkalen in blauwsel dat het in doet!

Den spijker op den kop.

Prof. JOSEPHUS JITTA schreef in „De Groene Amsterdammer“:

„Wie geen werk heeft, moet niet moedeloos bij de pakken neerzitten in afwachting tot het werk hem in den schoot wordt geworpen, maar hij moet de gelegenheid, dat hij vrijen tijd heeft, benutten, om zich verder te ontwikkelen en te bekwaamen, opdat hij sterker zal staan, wanneer een nieuwe werkgelegenheid zich voordoet.”

studeer
techniek!
thuis!

Het PBNA-onderwijs is geschikt zowel voor beginners als gevorderden in de techniek. De cursisten bepalen zelf het tempo, waarin zij willen werken. Vraag het kosteloos prospectus No. 12 A eens aan bij

ARNHEM -

PBNA

OVERTOLLIG HAAR

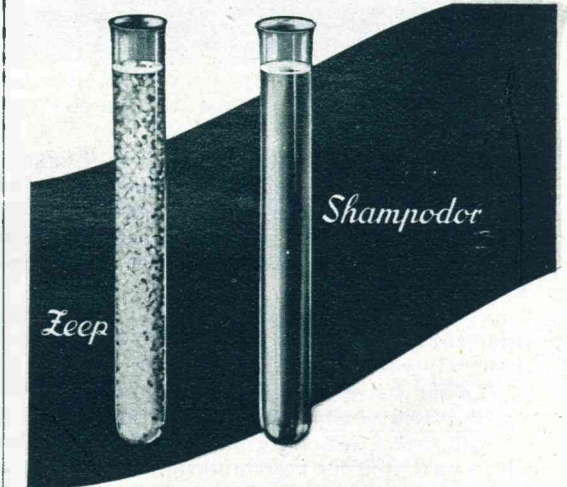
op armen, beenen en handen, kunt U snel, gevaarloos, reukeloos en pijnloos verwijderen met

Maakt de huid prachtig zuiver en glad. Geen scheermes, geen bijtmiddel! Prijs 45 ct. Waar niet verkrijgbaar direct van de Imp. Rich. Wernick & Co., Hudestraat 9, A'dam, tegen inzending van postwissel of postzegels

KOOPT GEADVERTEERDE ARTIKELLEN!

Hier ziet U het verschil

tusschen een zeephoudend haarwasmiddel en Zwartkop-Shampodor. Zeep, toegevoegd aan gewoon water, doet een onoplosbaren neerslag ontstaan, de kalkzeep, die zich bij de haarwassing als een grijs waas op het haar zet, zich door veelvuldig naspoelen niet laat verwijderen en het haar van zijn natuurlijke glans berooft.

Bij Shampodor, zooals in het rechtsche glas zichtbaar, ontstaat geen kalkzeep-neerslag, de oplossing blijft zoo goed als doorzichtig. Geen wonder, dat het haar door het wasschen met Zwartkop-Shampodor dezen prachtige, natuurlijke glans verkrijgt.

Neemt eens een proef met Zwartkop-Shampodor bij de eerstvolgende haarwassing. U zult over Uw haar verrukt zijn! En dan nog de tijdsbesparing; het haar droogt veel sneller; de ondulatie en watergolf houden beter en langer.

Dus den eerstvolgenden keer wasschen met

ZWARTKOP SHAMPODOR
in goud-witte verpakking * 20 cent

Voor blondines een bijzondere soort: „Blond-Special“ in groen-witte verpakking, om het haar weder de oorspronkelijke blonde kleur terug te geven en te doen behouden!

'n Meesterwerk
is de „Superb“ spiegelreflex-camera. Groot helder zoekerbeeld, dat precies met de opname overeenkomt (z.g. Parallax-opheffing), garandeert haarscherp instellen. Diafragma, afstand en sluitersnelheid gemakkelijk van boven af leesbaar. Bekijk dit wonder van camerabouw eens bij Uw fotohandelaar

Voigtlander
„Superb“ 1:3,5 f 115.-

Nieuwe Voigtlander Catalogus gratis bij Uw fotohandelaar of bij de Imp. fa. J. P. Vos, Nieuwe Haven 94, Rotterdam verkrijgbaar

Vreemd Personeel

DOOR ALICE DUER MILLER

In zekeren zin bent u het misschien niet, mijnheer," antwoordde Smithfield. „Want ten slotte is er training voor noodig om bediende, vooral om butler te zijn; maar voor het beoefenen van de plichten der hogere klassen schijnt in 't geheel geen oefening noodig. Vreemd, nietwaar, mijnheer? Gebrek aan geoefenden arbeid komt alleen bij de heel armen en de heel rijken voor."

Al converseerend waren zij het huis genaderd, zonder dat het geval Brindlebury verder was besproken. Toen dit plotseling tot Crane doordrong, stond hij onder aan de trap stil.

„Maar wat is er eigenlijk gebeurd?"

Het leek of Smithfield wat verlegen werd.

„Ik vrees, dat er erg harde woorden gevallen zijn, mijnheer. Het is een feit — en 't spijt me verschrikkelijk — dat Brindlebury zijn handen niet thuis heeft kunnen houden, mijnheer."

Het was een triomf der zelfbeheersching, dat geen spier zich op Crane's gezicht verroerde bij deze tijding.

„Wanneer dat zoo is, moet de jongen natuurlijk verdwijnen."

„Ik had gehoopt, dat u misschien beide partijen had willen hooren."

„Nee," antwoordde Crane. „Het zou mogelijk zijn, Brindlebury te hooren, of de zaak te begrijpen zonder hem te hooren, of ik zou me mogelijk voor kunnen stellen, dat ik in zijn plaats hetzelfde zou gedaan hebben; misschien zou ik hem zelfs wel gelijk hebben gegeven, maar het blijft een feit, dat ik geen bediende in huis kan houden, die een van mijn gasten slaat. Dat is wel een kwestie van standverschil, Smithfield, maar het is nu eenmaal zoo."

Smithfield boog.

„Neemt u mij niet kwalijk, mijnheer, maar misschien begrijpt u niet, hoe mijnheer Tucker..."

„Niets daarvan, Smithfield! Zeg tegen den jongen, dat hij verdwijnt, vanmiddag nog! Betaal hem, wat hem verschuldigd is, en stuur hem weg." Hij liep de stoep op, maar draaide zich halverwege om, en voegde er glimlachend aan toe: „Je begrijpt toch, dat je mij niets over mijnheer Tucker kunt vertellen, dat ik zelf al niet veel langer dan één van jullie weet."

Hij ging naar binnen. Tucker en mevrouw Falkener zaten naast elkaar in den salon, met het onmiskenbare gezicht van menschen, die verwachten en het recht hebben te verwachten, dat hun de gelegenheid wordt gegeven, hun gemoed te luchten. De eenige wraak, die Crane zich veroorloofde — wanneer men zó'n zachtaardige bestraffing ten minste nog wraak kan noemen — was, dat hij hun klaarblijkelijke toorn volkomen bleef negeeren.

„Wat zitten jullie daar gezellig," zei hij. „Ik hoop, dat jullie een even prettigen dag gehad hebt als ik."

Tucker deed zijn mond al open om te zeggen: „dat hebben we niet," maar Crane was al midden in een beschrijving van de jacht; zelfs het feit, dat geen van zijn beide luisteraars — wanneer ze ten minste werkelijk luisterden — het over zich kon verkrijgen, genoeg belang in zijn verhaal te stellen om hem zelfs maar aan te zien, liet hem volkomen ongeschokt.

„Het doet mij plezier, dat er ten minste iemand is, die zich vandaag geamuseerd heeft," zei Tucker, toen Crane even zweeg, om een sigaret aan te steken. Hij legde een erg duidelijken nadruk op „iemand".

Crane klopte hem op de schouders.

„Dank je, Tuck," zei hij. „Dat is zeker zoo. En ik geloof best, dat je daar schik in hebt. Ja, wij hadden een prachtig dag — drie vossen. Uw dochter, mevrouw Falkener, reed uitstekend. Ze is een buitengewoon paardrijdster — niet alleen dat ze er zelf zoo aardig uitziet, maar ze maakt ook, dat het paard op zijn voordeeligt uitkomt."

Nu werd mevrouw Falkener's gezicht beslist wat vriendelijker en ze vroeg:

„En waar is Cora nu?"

Tucker, boos dat zijn bondgenoot wilde deserteeren, streek met zijn hand over zijn voorhoofd en zuchtte hoorbaar. Maar niemand nam er notitie van.

„Ik wilde een korter pad zoeken en raakte toen het gezelschap kwijt. Maar zij zal wel aanstonds terugzijn en zij is onder goed geleide. Eliot, onze buurman, vergezelde haar, en dan was er ook een mijnheer Lefferts, dien zij scheen te kennen."

„Lefferts!" riep mevrouw Falkener, „die man hier? O, Burton, hoe heb je mijn dochter in zulk gezelschap kunnen achterlaten? Herinner je je nog, Solon, wat ik je van hem vertelde?"

Tucker knikte kortaf.

Hij was niet van plan, eenige belangstelling voor iemands beslommeringen te toonen, voordat de zijne afgehandeld waren.

„Wat is er dan met Lefferts?" vroeg Crane. „Hij logeert bij Eliot en ze verzochten ons beiden aan de lunch voor morgen. Is het beter, dat wij er niet heengaan?"

„Niet als die jongeman daar is," riep mevrouw Falkener, die door het nieuwtje zeer opgewonden scheen. „Hij is een luiwammes, een verkwistend mensch. Je zult het wel niet gelooven," eindigde ze in een prachtige climax, „hij is dichter!"

„Dat vertelde Cora mij."

„Hij doet of hij op Cora verliefd is," ging haar moeder bitter voort, „en hij volgt haar overal zonder de geringste aanmoediging van haar kant, dat verzeker ik je. Maar ik heb hem eens heel onbeschaamd over haar hooren praten. 't Was op een partijtje, de eerste maal, dat ik hem ooit zag. Hij zat toevallig naast mij, toen Cora de kamer doorliep met dien mooien tred van haar. Ik zei tegen hem: „Vindt u ook niet, dat ze zich beweegt als een slank fregat?" En hij antwoordde: „Misschien meer op de manier van een duikboot. Je weet nooit, waar zij een volgenden keer zal opduiken. Ja, er is rond Cora een sfeer van geheimzinnigheid, heel geschikt voor de moderne krijgstactiek." Hij noemde haar achter haar rug Cora, maar sprak haar nooit zoo aan. En kort daarop verschijnt er een gedicht in een van de weekbladen, getiteld: „Aan mijn Geliefde, Haar Vergelijkend met een Onderzeeër". Ik vond het uiterst grof."

„En hoe vond Cora het?" vroeg Crane.

„Ze las het nauwelijks door. Cora is veel te verstandig om veel aandacht aan poëzie te besteden."

„Maar 'n dichter is toch wat anders, veronderstel ik," zei Crane. Persoonlijk was hij erg in zijn schik over die vergelijking met een duikboot.

„Nee, van dichters houdt ze ook niet," zei mevrouw Falkener bits, en opstaand spoedde zij zich heen, om te zien of haar dwalende dochter toevallig niet binnen was gekomen zonder wat te laten merken.

Toen zij weg was, besloot Crane zijn vriend de lang-gewenschte kans te geven.

„Je ziet er uitstekend uit, Tuck. Wat heb je allemaal uitgevoerd, sinds ik van huis ging?"

„Ik heb geen erg plezierigen dag gehad," zei Tucker. Zijn stem klonk zoo schor en zwaar, dat het eerder op gebrom leek.

„Nee, zeg! Toch niet een aanval van je oude maagkwaal, hoop ik?"

Tucker schudde ongeduldig zijn hoofd.

„Aan het ontbijt hoorde ik van mevrouw Falkener, die het weer van haar dochter had, dat je vanochtend de miniatuur had gemist, die daar op die tafel lag. Dergelijke zaken mag men niet licht opvatten. De eigenaars zouden iederen mogelijken prijs voor zoo'n ding kunnen vragen — hoe leelijk het als kunstwerk ook was — en je zou maar hebben te betalen. Want, zie je, het kon niet door een ander vervangen worden. En daarom vond ik het mijn plicht, alle bedienden hier te laten komen en hen erover te ondervragen."

„Je voelde je verplicht Jane-Ellen hier te laten komen, Tuck?"

Tucker keek strak.

„Ik zei: al de bedienden. Smithfield gaf blijk van een mijns inziens zeer verdachte onwetendheid en onverschilligheid voor de heele zaak. Het kamermeisje was zoo hysterisch en bang, dat ik haar verdacht zou hebben, wanneer ik niet meer ervaring in dat soort zaakjes had gehad."

„En was het keukenmeisje óók bang?" vroeg Crane met een nauwelijks onderdrukten glimlach.

„Nee," antwoordde Tucker, „ze leek mij heelemaal niet bang, maar bovendien verdacht ik dat meisje ook niet van den diefstal of van medeplichtigheid."

„Wel verdraaid, wat je zegt!" riep Crane. En hij merkte, dat hij zich plotseling erg ongesteld voelde, omdat die Tucker in zijn afwezigheid zijn bedienden had verhoord en ondervraagd. Hij had natuurlijk den boel weer op stelten moeten zetten en misschien, dacht Crane woest, was hij weer onaangenaam geweest tegen dat uitstekende keukenmeisje, en had hij haar gevoelens gekwetst. Stel je eens voor, dat ze besloten had weg te gaan om Tucker's onhebbelijk optreden! Hij had maar half geluisterd naar het verslag, dat zijn vriend van het onderhoud gaf, en hoorde hem nu zeggen:

„Het scheen wel, of Jane-Ellen nog nooit in deze kamer was geweest. Ze stelde overal belang in. Ik zag haar naar dat prachtige portret van generaal Revely kijken en ze vroeg me — waarachtig, ze liet mij een heele beschrijving van diens leven geven."

„Een kleine lezing over den burgeroorlog dus?" zei Crane.

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

De vrijgezel Crane huurt het landgoed Revelly. Hij betreft het met eenige vrienden, mevrouw Falkener, haar dochter en den advocaat Solon Tucker. Met behulp van den makelaar neemt hij een butler, een keukenmeisje, een kamermeisje en een schoenpoetser. De eerste heet Smithfield, het tweede Jane-Ellen, het derde Lily en de vierde Brindlebury. De logé's nemen aanstonds een vijandige houding aan tegenover het personeel, dat niet al te bescheiden optreedt. Tucker gaat belangstellen in Jane-Ellen. Crane is niet onverschillig voor 't keukenmeisje, maar moet zijn aandacht besteden aan Cora Falkener.

Zijn toon was niet erg vriendelijk. Tucker merkte dit en kleurde. „Werkelijk, Burton,” zei hij koud, „wanneer er een misdaad of een diefstal in het spel is, dan is iemands advocaat toch wel de eerst aangewezen persoon om te weten wat er gedaan moet worden.”

„Heel goed mogelijk, maar ik zie niet in, waarom je er dat keukenmeisje in had moeten betrekken.”

„En ik zie niet in, waarom wij haar anders zouden moeten behandelen dan de rest van het personeel.”

„Het lijkt haast, Tucker, of je er plezier in hebt, ieder oogenblik met haar te praten.”

„Het spijt me, dat ik het zeggen moet, maar ik denk precies hetzelfde van jou.”

„Ik vind, dat deze discussie nergens toe leidt; we moeten maar ophouden.”

„Een oogenblik,” riep de ander, „mijn verhaal is nog niet ten einde. Toen dat jong, die Brindlebury, aan de beurt kwam, dien ik toch niet in het minste vertrouwen, was zijn optreden zóó onbeschaamd en zijn weigering om mij behoorlijk te antwoorden zóó opvallend. — Afijn, om het maar kort te maken, je schoenenjongen, Burton, probeerde mij tegen den vloer te slaan en ik moest hem natuurlijk de kamer uitzetten. De toestand is zoo eenvoudig mogelijk. Ik moet je verzoeken, hem te ontslaan, of anders mijn wagen voor te laten komen om mij naar den trein te brengen.”

Er was een oogenblik stilte. Crane stak zeer bedachtzaam een sigaret op. Dan zei hij rustig:

„De jongen heeft zijn ontslag al. Ik denk, dat hij het huis al uit is. Wat het andere betreft — den wagen laten voorkomen — wil ik je natuurlijk ook van dienst zijn, als je er op staat.”

Tucker stond er niet op.

„Integendeel,” zei hij, „je hebt alles gedaan, wat ik kon verlangen... méér nog, want je had je besluit betreffende den jongen blijkbaar al genomen, voor je mij in de zaak gehoord had.”

„Ja, je kunt je beslissingen niet altijd precies in overeenstemming met de deugd van rechtvaardigheid nemen,” zei Crane.

Voor Tucker kon informeerden, wat er eigenlijk met die vrij onaangename uitspraak bedoeld was, verscheen Smithfield in de deur om te zeggen, dat Jane-Ellen graag mijnheer Crane een oogenblikje zou spreken.

Dit was het, wat Crane had zien aankomen. Nu zou zij haar ontslag vragen. Zijn boosheid tegen Tucker laaide weer op, maar schijnbaar kalm zei hij, dat Jane-Ellen binnen kon komen. Tucker stelde zonder het te meenen voor, dat hij weg zou gaan, maar zijn gastheer zei kortaf, dat hij kon blijven.

Jane-Ellen kwam binnen. Het was heel goed te zien, dat zij de aanwezigheid van een derde onaangenaam vond. Zij maakte een lichte buiging en wilde weer weggaan.

„Ik zal wel terugkomen, wanneer u alleen is, mijnheer.”

„Nee,” zei Crane, „alles wat je te zeggen hebt, kan mijnheer Tucker ook hooren.”

„Zeker, mijnheer.” Maar haar stem klonk niet overtuigd. „Ik wilde u over Brindlebury spreken. Het spijt hem erg, dat het gebeurd is, mijnheer. Wanneer u er nog iets op kon vinden, om...”

„Nee, 't gaat niet,” zei Crane.

„Ik begrijp wel, mijnheer, dat zijn optreden van vanmorgen niet te verontschuldigen is, maar wanneer u misschien ook den anderen kant van dit geval...” Zij aarzelde.

„Je wilt zeggen,” onderbrak Burton, die nu erg onverschillig begon te worden voor de gevoelens van zijn medemenschen, „dat mijnheer Tucker zeer tartend is opgetreden. Ik geloof het graag, maar dat heeft er niets mee te maken.”

„Waarlijk, Burton,” merkte zijn gast op, „mij dunk, dat dit niet de manier is, waarop je over je gasten spreekt, vooral...” voegde hij er resoluut aan toe, „tegenover personeel.”

„Het lijkt me een goede gedachte, een enkelen keer de waarheid te spreken, zelfs tegen personeel, Solon,” zei Crane. „Je bent irriteerend in je optreden, en geen mensch weet dat beter dan ik het de laatste vijftien minuten heb geweten. Maar je vermogens om de menschen nijdig te maken, hebben niets met de zaak uit te staan, behalve theoretisch. De jongen moet weg. Ik wil, dat hij binnen een uur het huis uit is. Dat is de heele zaak, Jane-Ellen.”

„Maar, mijnheer, als hij er nu spijt van heeft.”

„Ik twijfel er aan, of hij er spijt van heeft.”

„Waarom, mijnheer?”

„Omdat ik er in zijn plaats vast geen spijt van gehad zou hebben, behalve wanneer ik misgeslagen had. Heeft hij dat?”

„Ik ben erg vrijpostig, mijnheer, maar zou u hem nog niet een kansje willen geven?” Zij keek hem smeekend aan.

„Drommels, wat heb jij toch met dien Brindlebury te maken, Jane-Ellen?”

„Vertelde mijnheer Tucker u dat niet, mijnheer? Hij is een broer van me.”

„Nee, dat heeft hij me niet verteld. Wist je, dat hij een broer van Jane-Ellen is, Tucker?”

„Brin vertelde het hem zelf, mijnheer,” zei ze een beetje voorbarig.

Tucker fronste het rechtsgeleerde voorhoofd.

„Ja, ik geloof, dat hij iets van dien aard gezegd heeft. Ik moet toegeven, dat het feit mij niet bar interesseerde, en ik geloof ook niet, dat het iets met dit geval te maken heeft.”

Crane zweeg een oogenblik. Toen zei hij:

„Nee, dat is zoo. Hij moet eruit.”

En toen, Jane-Ellen recht aanziend, voegde hij er aan toe:

„Maar het spijt me, Jane-Ellen, dat ik niet aan je wenschen kan voldoen.”

Zij keek hem een oogenblik lief en eenvoudig aan en ging toen met een bedroefd gezicht de kamer uit.

Tusschen Crane en zijn juridischen adviseur werd geen woord meer gewisseld.

Crane ging naar buiten, nam een van zijn wagens en reed met groote snelheid den hoofdweg van het district langs. Twee trage muilezels en een paar voetgangers joeg hij een doodschrik aan. Langzamerhand bracht zijn snelle rit hem tot bedaren.

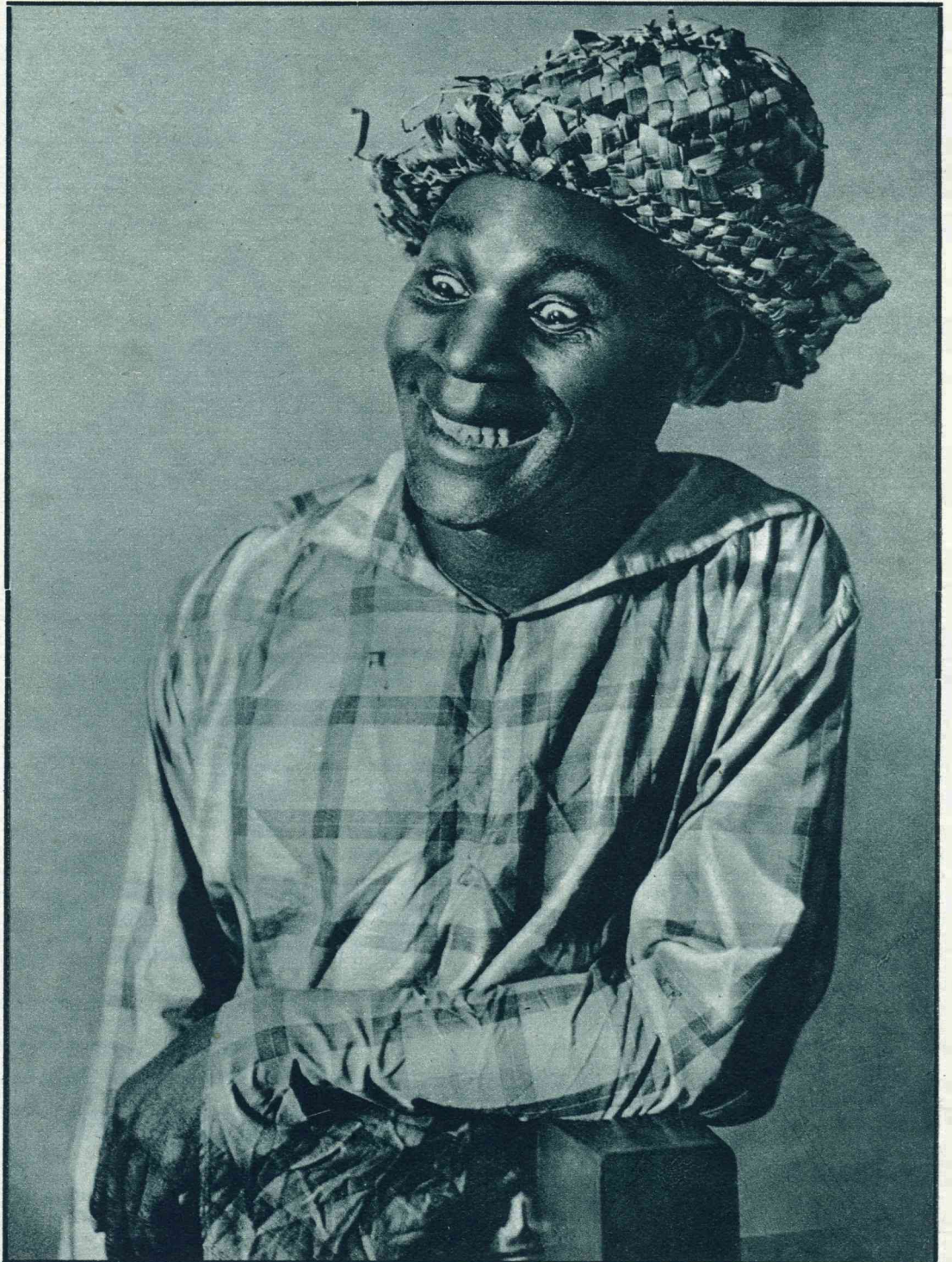
Het begon hem hoe langer hoe meer te spijten, dat hij Jane-Ellen's verzoek, om Brindlebury nog een kansje te geven, niet had ingewilligd, en hoe langer hoe meer kreeg hij de overtuiging, dat hij in Brindlebury's plaats hetzelfde zou hebben gedaan.

Den eersten den besten keer zou hij Tucker de heele vervelende historie eens goed inpeperen!

VII

Pas tegen tafeltijd kwam hij weer thuis.

Het diner was niet prettig, ofschoon Jane-Ellen's deel in de voorstelling niet minder volmaakt was dan gewoonlijk. Hij kon duidelijk merken, dat er een scène was geweest tusschen de twee dames. Cora's oogen waren beslist rood, en hoewel dat van mevrouw Falkener niet gezegd kon worden, was ze toch bleeker dan anders. Tucker was nog min of meer onder den indruk,

Afrika is verrukt.

MANNEN!

PROBEERT DIT EEN KEER

Wat eerst een lastige plicht was, wordt een genoegen met Williams Aqua Velva. Enkele druppels Aqua Velva na het scheren met Williams Shaving Cream verfrissen de huid en houden haar soepel en zacht, den héélen dag. Om te weten hoe heerlijk het is - probeer Aqua Velva één keer! De proef is een plezier op zichzelf!

B O N

Zend 10 ct. in postzegels aan Kuypers & Co. Afd. 16 A'dam. Dan ontvangt U monsters Aqua Velva en Shaving Cream

47

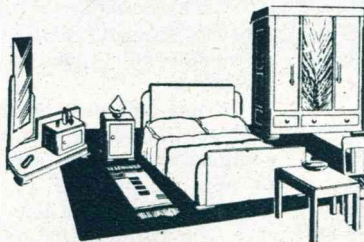
Jeugdig en bekoorlijk

wordt U door Steiner's

„Oostersche Krachtpillen“

Zij bewerken in korten tijd mooi, gevuld en aantrekkelijk uiterlijk, alsmede belangrijke gewichtstoename. **Bloedvormend en zenuwsterkend.** Door **doctoren aanbevolen.** Gegar. onsch. Vele dankbet. 40 jaren wereldbekend. Bekroond met gouden medailles en eerediploma's. Prijs per doos (100 stuks) met gebruiksaanwijzing tegen vooruitbetaling op postgirorekening 221729 f1.90, of onder rembours. Porto extra. D. FRANS STEINER & Co. Afd. 15a, Postbox 144, Amsterdam.

GROOTE SLAAPKAMER

EIKEN MET
MOTEN,
3-DEURS
KAST, SPIE-
GEL AAN DE
BINNENZIJD

COMPLEET
F197.50

betaalbaar met f15.- per maand, zonder vooruitbetaling, franco door heel Nederland. Geen extra kosten. Stipte geheimhouding. Volle garantie. Vraagt onzen geïllustreerden Catalogus.

LOEB OPPERT 63
ROTTERDAM

Voor iederen smaak
een bloem

RINGERS' CHOCOLADE BLOEMEN

Voorheen 45 cent

Thans **35** cent p. ons

Lohse Uralt Cavendel

wekt den aangenamen
indruk van frisheid

Handige zakflacons slechts 75 cent

„Ik schreef Kalzan aan een patiënte voor, die leed aan bloedarmoede tengevolge van onregelmatigheden in de functies, met uitstekend resultaat.“

schrijft een
geneesheer.

Overwin regelmatig terug- keerende klachten met KALZAN

Beschouw die geregeld terugkeerende klachten en pijnen niet als een noodzakelijk kwaad, waaraan gij U nu eenmaal hebt te onderwerpen. Want in de meeste gevallen ligt de oorzaak dier klachten in een tekort aan minerale voedingsstoffen in het lichaam en door dit tekort met Kalzan, het Calcium-Natrium-Voedsel, op te heffen, zullen de functies weer geheel normaal verlopen en de pijnen belangrijk verminderen. Bedenk, dat Kalzan een voedsel is en daardoor onder alle omstandigheden met het volste vertrouwen kan worden genomen. Kalzan zal tevens Uw geheele gestel krachtiger maken, Uw bloed sterken en de prikkelbaarheid van Uw zenuwgestel verminderen.

Voorkom en overwin onnodige klachten en pijnen door nog heden met het gebruik van Kalzan te beginnen.

KALZAN

Het Calcium-natriumvoedsel.

**GRATIS
MONSTER**

Zend deze coupon of een briefkaart en U ontvangt gratis monster Kalzan met interessant boekje.

Vul in: Z. 5

Naam

Adres

Zenden aan: N.V. A. WULFING & Co., Oosteinde 1-3, Amsterdam.

ABONNEERT U OP DIT BLAD

Vetwormpjes verdwenen.

En voor goed.

„Ik had altijd last van vetwormpjes naast mijn neus, maar door Radox zijn ze alle verdwenen. Ik heb er nooit meer last van gehad omdat ik nu telkens bij 't wasschen wat Radox in 't water meng.“

Mej. P. M.

Indien ook Uw teint wordt bedorven door vetwormpjes, probeer dan vanavond eens Radox. Meng een theelepeltje Radox door een kop warm water, bet hiermede de leelijke plekken en droog dan met een zachten handdoek af. Dikwijls zijn na de eerste behandeling alle vetwormpjes reeds verdwenen. Wanneer U vervolgens steeds wat Radox door het waschwater mengt, zullen de vetpuistjes niet terugkomen. Radox maakt in water o.a. zuiverende zuurstof vrij en deze dringt door tot onder de huid liggende weefsels en kliertjes, welke gevoed en versterkt worden. Het natuurlijke gevolg is een gezonde jeugdige huid, zonder puistjes of vlekken. Radox is heerlijk geperfeumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.75 per pak, omzetbelasting inbegrepen. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

Imp. N.V. Rowntree Handels-Maatschappij, Heerengracht 209, Amsterdam C.

WRIGLEY'S
KAUWgom
IN DE MOND
IS LEKKER EN
GEZOND!

5 ct.

VIER STUK:
PER PAKJE

WRIGLEY

HO-16

Hoofdpijn, Kiespijn

bedaat spoedig met

Mijnhardt's Poeders

Per stuk 8 ct. Doos 45 ct. Bij Uw drogist

Op reis door Nederland. Een mooi plekje van Soestdijk.

Smithfield's houding vormde een waardig verwijt, Crane voelde geen aandrang het geheel wat op te fleuren, en zóó was het alles bijeen een verbazend vervelend geval.

Zoo gauw de koffie was gebruikt, ging Cora voor de piano zitten. Ze vroeg om wat licht en Burton kwam naar haar toe.

„Zou je niet met mij den tuin in willen loopen,” vroeg ze fluisterend. „Er is iets, waar ik je over moet spreken.”

Crane stemde toe. Het was een prachtige, ietwat vochtige Novemberavond. Het maanlicht was van een zegroene schakeering, die op het tooneel nogal vaak, maar in natura vrij zelden voorkomt. De maan verborg de leegte van de bloembedden, gaf iets mysterieus aan de bladerlooze heesters, die kort geleden nog volop groen waren geweest, en deed de pilaren van de veranda, die overdag duidelijk kenbaar waren als opgeschilderd hout, bijna op de marmeren zuilengalerij van een ouden Griekschen tempel gelijken.

De avond was zoo stil, dat zij van de bijna een kwart mijl verder gelegen stallen het geluid konden hooren van een paard, dat stond te stampen, en de muziek van een oud negerliedje, dat een van de rijknechten op een valsche harmonica speelde.

Crane floot zacht het wijsje mee, terwijl hij kalm naast Cora voortwandelde, tot zij stilstond en heel ernstig zei:

„Ik heb je een paar dingen te zeggen, Burton. Ik ben niet gelukkig. Ik voel mij verschrikkelijk ellendig. Ik hoorde eigenlijk niet te zeggen, wat ik je nu ga zeggen, ten minste de algemeene opvatting is er tegen, dat een meisje zoo iets zegt — maar ik heb het gevoel dat je werkelijk een vriend voor me bent, een vriend, met wien ik zelfs over heel intieme dingen kan spreken.”

„Daarin vergis je je niet, Cora,” antwoordde hij.

Hij was wat men een moedig man pleegt te noemen, met kalme zenuwen en een snel oordeel. Lichamelijke gevaren hadden een zekeren prikkelenden invloed op hem. Zedelijke moed ontbrak hem evenmin. Hoewel van nature er toe geneigd, alles liefst zoo prettig en aangenaam mogelijk te hebben, was hij er niet het minst benauwd voor, zich eens onaangenaam voor te doen, als hij dat noodig achtte. Maar nu, bij de gedachte aan wat miss Falkener van plan was hem te gaan zeggen — want hij wist heel goed, waar dit op uit moest loopen — was hij werkelijk volkomen van zijn stuk gebracht. Waarom? vroeg hij zich af. Jonge en overigens schuchtere meisjes — had hij hooren vertellen — waren in staat om dit soort scènes te maken en hadden er zelfs plezier in. Waarom zou hij onredelijk bevreesd zijn — bevreesd met hetzelfde instinctieve verlangen om er vandoor te gaan, als sommige menschen voelen, wanneer ze slangen of spinnen zien? Waarom moest hij een gevoel krijgen, of hij de gevangenis ingeduwde werd?

„Twee jaar geleden, toen jij en ik het eerst kennis met elkaar maakten,” ging miss Falkener door, terwijl zij hoe langer hoe zachter praatte om het beven van haar stem te verbergen, „ben ik meteen veel voor je gaan voelen, Burton. Ik mocht je werkelijk heel graag; maar afgezien daarvan — je weet dat er met moeder wel eens wat onaangenaams is — afgezien ervan, dat ik zooveel sympathie voor je voelde, kwam ik zoo koud en zoo zakelijk mogelijk

tot de overtuiging, dat het beste wat ik kon doen was: met je te trouwen.”

„Zoo, zoo, dat noem ik nog eens een vriendelijke gedachte van je,” zei Crane.

„Het was niet vriendelijk,” zei Cora. „Het was niets anders dan je reinste zelfzucht. Ik geloofde wel, dat ik in staat zou zijn om je gelukkig te maken, maar werkelijk, jij was bijzaak en ik dacht hoofdzakelijk aan mij zelf. Maar ik ben er voor gestraft...” Ze hield op, heel nerveus.

Terwijl ze probeerde haar zelfbeheersching terug te vinden, merkte Crane, dat de voordeur van 't huis geopend werd. Een gele lichtbundel viel plotseling over het gazon en hij zag, dat Tucker het bordes kwam oploopen. Hij stond nu rond te kijken en zocht hem blijkbaar. Burton verroerde zich niet, maar wanneer ooit sterke gedachtenconcentratie kracht heeft bezeten, dan werden Tucker's blikken nu letterlijk naar Crane togetrokken.

„Burton,” zei Tucker.

Geen antwoord.

„Burton!” riep hij weer.

Miss Falkener keek op.

„Er riep iemand om je.”

Toen kwam er beweging in Crane. Voorloopig was hij gered!

„Heb je mij noodig, Tuck?”

Solon liep voorzichtig de stoep af. Hij had den leeftijd bereikt, waarop het oog zich maar langzaam went aan snellen overgang van licht.

„Ja,” zei hij, „ik wou je spreken. Ik moet je even iets vragen. Je verzekerde mij toch, dat die Brindlebury het huis uit is, niet?”

„Zeker heb ik dat gezegd,” stemde Crane toe. „En ik was zelfs zoo dwaas te hopen, dat ik nu niets meer over hem zou hooren. Smithfield vertelde me voor het diner, dat hij vroeg in den middag vertrokken is.”

„Dan heeft Smithfield je belogen. De jongen ligt op het oogenblik te bed in zijn kamer.”

„Hoe weet je dat?”

„Ga zelf maar kijken!”

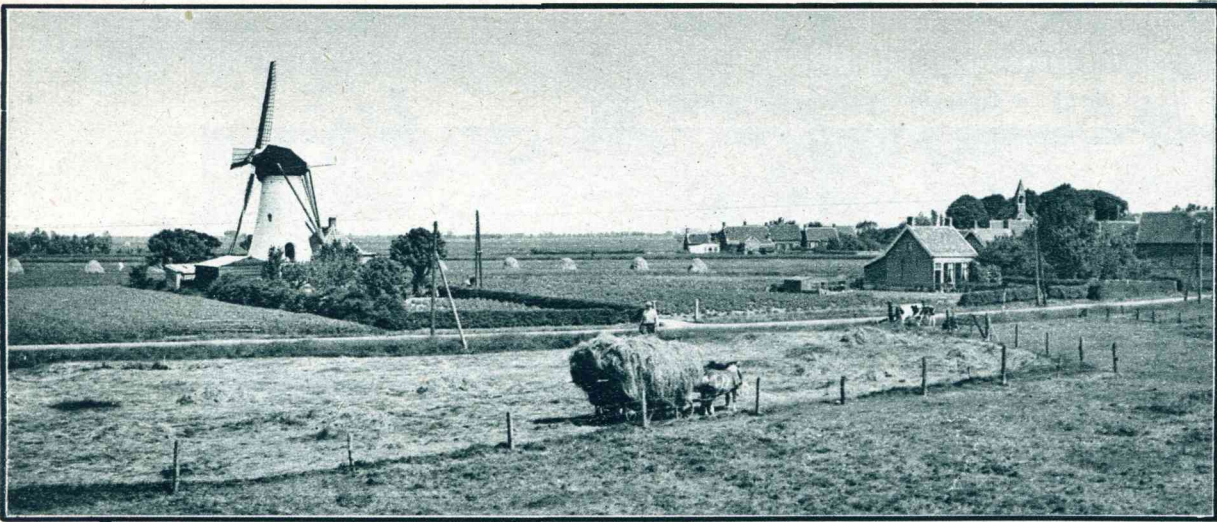
Crane was juist kwaad genoeg op de heele wereld om het prettig te vinden, dat hij tot actie kon overgaan. In een paar seconden was hij in den bedienden-vleugel. Alle deuren stonden er open en het was overal donker. In een hoek van den overloop zag hij echter licht schijnen vanonder een blijkbaar gesloten deur.

Crane wierp er zich met geweld op, in de veronderstelling, dat ze op slot zou zijn, maar blijkbaar had de jongen dezen voorzorgsmaatregel overbodig gevonden. De deur gaf dadelijk mee. Brindlebury lag plat op zijn rug en geheel gekleed te bed. Hij rookte een sigaret — een van Burton — en hij lag een nieuwen roman te verslinden, dien Crane den vorigen dag ontvangen had en dien hij sindsdien tot zijn groote bevreesing had gemist.

Dicht bij het bed stond een leeg dienblad op den vloer; het was kennelijk kort geleden nog zeer behoorlijk beladen geweest.

Crane nam Brindlebury de sigaret uit zijn mond en trok hem het boek uit zijn handen.

(Wordt vervolgd.)

*Zicht op Sir Jansland
vanaf den zeedijk.*

*Zicht op het Zijpe, dat Duiveland
met St. Philipsland verbindt.*

*Juni hooimaand. De maaiers scher-
pen hun zeisen onder Dreischor.*

*Kreeftenvisscher in de
haven van Bruinisse.*

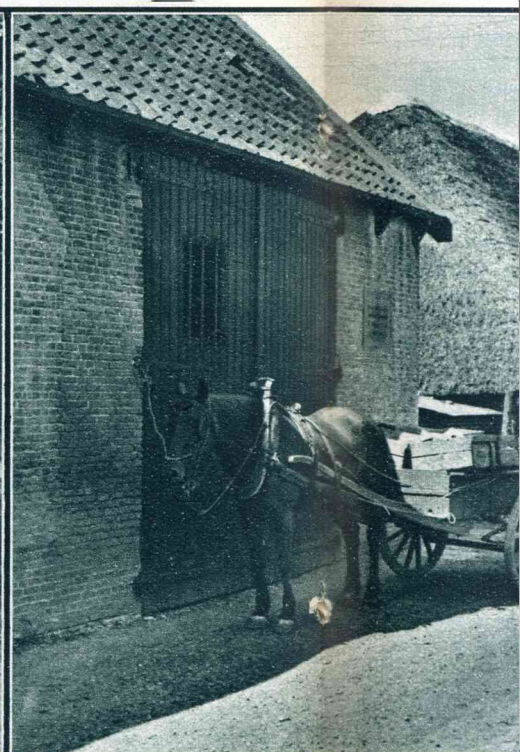
UIT 't Noorden van onze provi

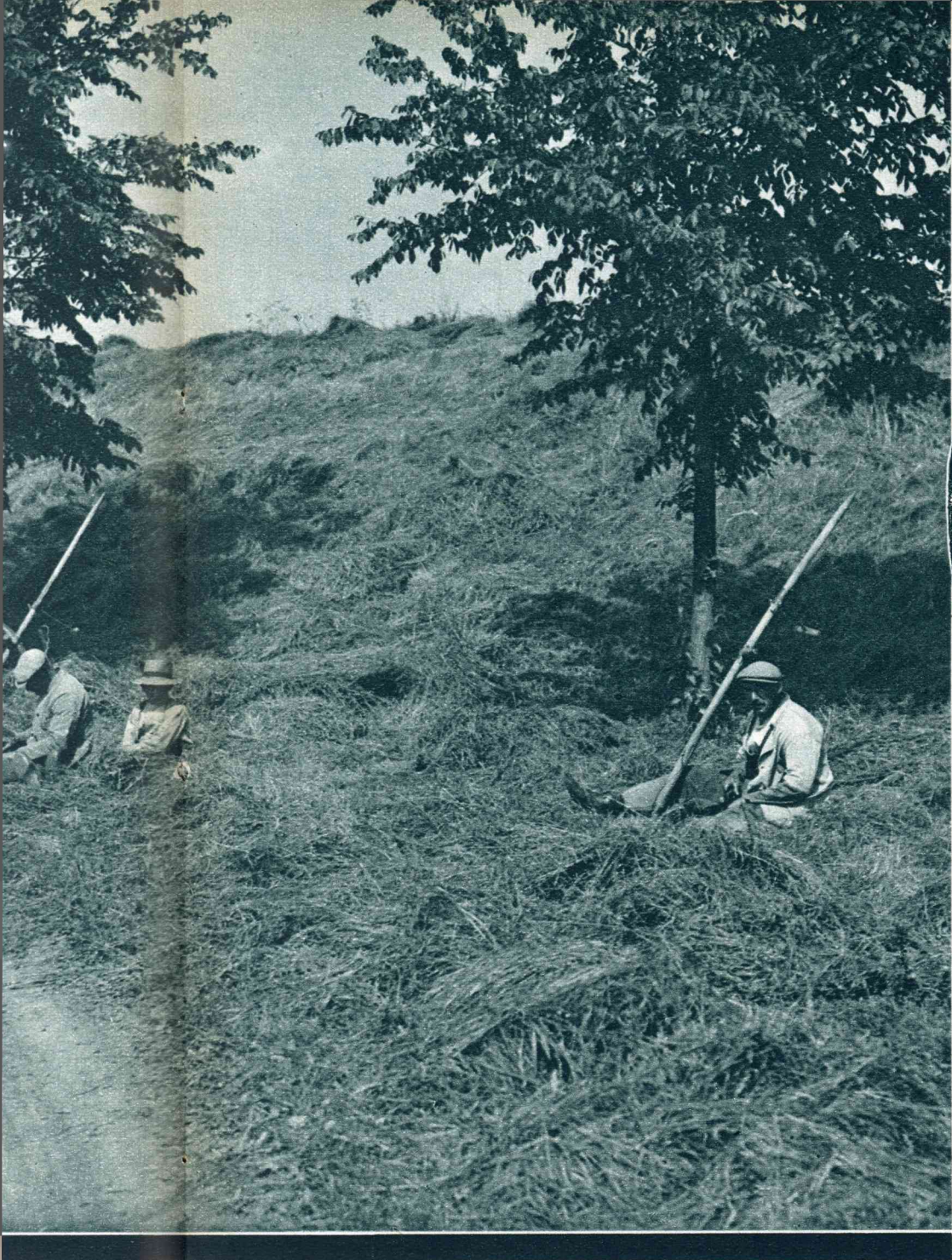
Dorpskiesje met typisch kerktoertje te Oosterland.

Middaguur op een boerderij van Anna Jacoba.

Straatkiesje te St. Ph.

Juni hooi-
maand. Het
eerste hooi
wordt binnenge-
haald onder Nieuwerkerk

provincie

Straatkiekje te St. Philipsland.

Zicht op den ouden
toren van Ouwkerk.

Vrouwenleven

DE VEELZIJDIGE MODE

Wie tegenwoordig de modetijdschriften doorbladert, heeft zich niet te vervelen. Er is zóó veel variatie, er is zoo veel, dat amusant is, of extravagant of hyper-origineel, zoo veel ook dat, in eenvoud van lijnen, werkelijk op schoonheid bogen kan, dat men zich telkens weer verbaast over de veelzijdigheid der mode-ontwerpers, welke zich vooral uit ten opzichte der ontwerpen voor de beroemde mode-revues op de renbaan.

Ziet hier 'n paar staaltjes daarvan: een paar toiletten, welke op de Parijsche renbaan Chantilly te bewonderen vielen. Links een toilet van zwart gestippeld organdie, versierd met 'n menigte van kleine strookjes, met 'n grooten breeden strik en met 'n omvangrijk corsage. Rechts: een namiddagtoilet van zwarte tafzijde.

Herinneren beide, met hoeden en al, niet sterk aan modes van de vorige eeuw?

Het kanten toilet werd ontworpen voor de races in Ascot. Er wordt vrij veel kant verwerkt voor feestelijke toiletten. Dit rijke materiaal heeft slechts weinig garnering. Bij de hierbij afgebeelde japon zijn het enkel de origineele wijde mouwen, welke op 'n ongewone wijze zijn samengesteld.

Opmerkelijk is bij dit toilet ook de strooien hoed met zijn laag neerhangende struisveer, die zich tegen den hals aan vlijt.

Naast dergelijke min of meer extravagante toiletten zien we ook modellen van groote simpelheid.

Zoo ontwierp het Parijsche modehuis Ardamse

'n Paar toiletten, die op de Parijsche renbaan Chantilly in 't bijzonder de aandacht trokken. Links een japon van gestippeld zwart organdie, met drukke garnering van smalle strookjes. Rechts een namiddagtoilet van zwarte tafzijde. Beide toiletten herinneren, met hoeden en al, sterk aan modes van de vorige eeuw.

706

748

706. Japon van marocain met jabot en ingezette klokstukjes in de mouwen. De gladde rok, met punten op de taille gezet, is van onderen eenigszins klokkend.

748. Complet van wollen marocain, versierd met opgestikte of open gewerkte naden.

707. Japon van shantung, met groote punten op rok en taille, garnering van satijn.

708. Elegant japonmodel met ingezette zakken op den rok. Ceintuur, kraagje en mouwgarnering van satijn.

830

707

708

830. Zijden pelerine, afgevoerd met 'n geplisseerd geschulpt strookje en met gesp-sluiting.

Een créatie van kantstof, ontworpen voor de races in Ascot. Kleine strooien hoed met laag neerhangende struisveer.

een namiddagtoilet van glanzend zwart satijn, met lange nauwsluitende mouwen en 'n smal opstaand kraagje, met als eenige versiering een ingezette plooi van wit satijn, doorlopend van den hals tot aan den zoom; om de taille een zwart ceintuurtje.

Bij een andere heel eenvoudige zwarte japon, met als eenige versiering een corsage bij de tamelijk hoge halsopening, ontwierp Lucien Lelong een driekwart lange cape, geheel bewerkt met loovertjes.

Er zijn ook toiletten, waarbij men zich afvraagt, of ze misschien ontworpen werden om het onzichtbaar verstellen van japonnen te vergemakkelijken. Hier voor me ligt de foto van 'n wandeljapon met apart ingezette stukjes, schuin naar onderen toe loopend, onder de armen. Schouderstukken en daarbij aansluitende mouwen zijn van tweekleurige garneringstof genomen, evenals de van voren gestrikte sjaal.

Is het niet 'n idee om van te watertanden voor wie erg sleetsch zijn?

Op de verschillende races werd ook de cape op velerlei manieren gedemonstreerd. Op 'n wit met blauw gemoesde japon bijv. een donkerblauwe cape van doorschijnend mousseline. Of een kleine zijden cape, omzoomd met bont, op een luchtige witte japon.

Ook ziet men elegante capes van apenhaar. En vossen worden, volgens de nieuwste mode, tot pelerines verwerkt. Een fraai voorbeeld daarvan is de hierbij afgebeelde creatie van zilvervossen.

Met genoegen bekijken we min of meer extravagante modellen, maar dan keeren we toch weer gaarne terug naar de eenvoudige praktische japonmodelletjes, zooals er hierbij 'n drietal zijn afgebeeld.

Vooreerst een japon van marocain, met vierkanten hals en een, evenals de klokstukken van de mouwtjes, met 'n kopje ingezette jabot. De rok, met punten op de taille gezet, is van onderen eenigszins klokkend.

Men heeft voor deze japon 4 M. stof noodig van 95 c.M. breedte.

Het patroon ervan is verkrijgbaar in de maten 42, 44, 46 en 48.

Ons tweede model, van shantung, heeft groote punten ingezet in de taille en in den rok,

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Zomerpracht“, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer.

Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 142700; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan het

PATRONENKANTOOR „PANORA“
NASSAUPLEIN 1, HAARLEM

waarbij 10 cts extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

Een der nieuwste modesnuffjes vormen capes van apen-haar en capes van vossen samengesteld. Voor de hierbij afgebeelde fraaie cape werden zilvervossen verwerkt.

waarvan voor- en achterbaan klokkend zijn. De taille is gegarneerd met kraag en strikje van satijn; de korte mouwtjes zijn met 'n manchet en strikje van satijn versierd.

Men heeft voor dit toiletje 4 M. stof nodig van 80 c.M. breedte.

Patroon verkrijgbaar in de maten 42, 44, 46 en 48. Origineel van coupe is ons derde japonmodel. De taille ervan heeft 'n apart bovenstuk, dat van achteren doorloopt tot een punt op den rok. Van voren heeft de rok een sierlijk gebogen voorbaan, waarbij zich 'n paar ingezette zakken aansluiten. Ceintuur, kraagje en mouwgarneering zijn van 'n afstekende kleur satijn genomen.

Benodigd 4 M. stof van 90 c.M. breedte. Patroon verkrijgbaar in de maten 42, 44, 46, 48. Zeer geschikt voor slanke figuren is het hierbij afgebeelde couplet van wollen marocain. De gladde japon, aan den onderkant verwijd met 'n ingeplooid klokstuk, is boven en onder de ceintuur versierd met 'n paar randen, waarvoor men stiksels kan bezigen, of opgezette biezen van afstekende kleur ofwel opengewerkte naden. Ceintuur, das en verdere garneering worden in de kleur genomen van het losse, kraagloze manteltje, dat op dezelfde wijze wordt gegarneerd als de japon.

Benodigde stof : 3 M. van 1.40 M. breedte. Patroon verkrijgbaar in de maten 40, 42 en 44. Een prachtig hulpmiddel om nu en dan eens 'n veranderingetje aan te brengen aan 'n japon is de kleine pelerine, geschikt om verschillende japonnen te completeren.

Het hierbij afgebeelde modelletje van effen zijde is met 'n geplisseerd geschulpt strookje afgewerkt en wordt van voren met 'n gesp gesloten. Men heeft er 1 M. zijde voor nodig van 1 M. breedte.

PAULA DEROSE.

KLEEDJE VOOR CRAPAUD

Van verschillende kanten werd me gevraagd om een kleedje voor 'n crapaud.

Het hierbij afgebeelde kan zowel in haakwerk als in filet worden uitgevoerd. Bij haakwerk rekent men voor elk gaatje 2 losse, 1 stokje. Bij de blokjes haakt men in plaats van 2 losse, 2 stokjes.

Men begint dit kleedje te haken aan den bovenkant, met 283 losse steken, die men vooral niet

vast mag haken. Voor den 1sten toer haakt men dan, beginnende in den 4den st., 1 stokje in elken lossen steek.

2de toer: Telkens : 3 blokjes, 2 gaatjes. Aan het einde : 3 blokjes.

3de toer: 3 blokjes en verder telkens : 5 gaatjes, 1 blokje. Aan het einde : 3 blokjes.

Verder haakt men nu aan de kanten driehoekjes van blokjes; in de volgende volgorde : 1 blokje, 2 blokjes, 3 blokjes, 2 blokjes, 1 blokje enz. Na beëindiging van de driehoekjes aan den bovenkant haakt men 6 toeren gaatjes en daarna begint het patroon, dat men op de bijgaande teekening goed kan volgen. Het zou trouwens te veel ruimte vergen om al die toeren hier te beschrijven. Het patroon begint met 3 blokjes, waarvan het middelste precies in het midden moet komen.

Aan den onderkant van het kleedje mindert men op de volgende manier. Bij het begin van 'n toer haakt men met halve vaste st. om het gaatje heen, dat geminderd moet worden. Aan het einde van 'n toer laat men het te minderen gaatje eenvoudig onbewerkt.

Voor het maken van de franje neemt men een stuk karton van 10 c.M. breedte. Men windt het haakgaren daar 12 keer omheen en knipt dan de onderkanten van het garen door. Voor elk gaatje aan den onderkant heeft men 12 zulke draden nodig, die men precies dubbel vouwt, en dan met den dubbel gevouwen kant door het gaatje haalt. Men steekt de uiteinden van het garen door de aldus verkregen lus en haalt de draden stevig aan.

THÉRÈSE.

WIENER SCHNITZEL

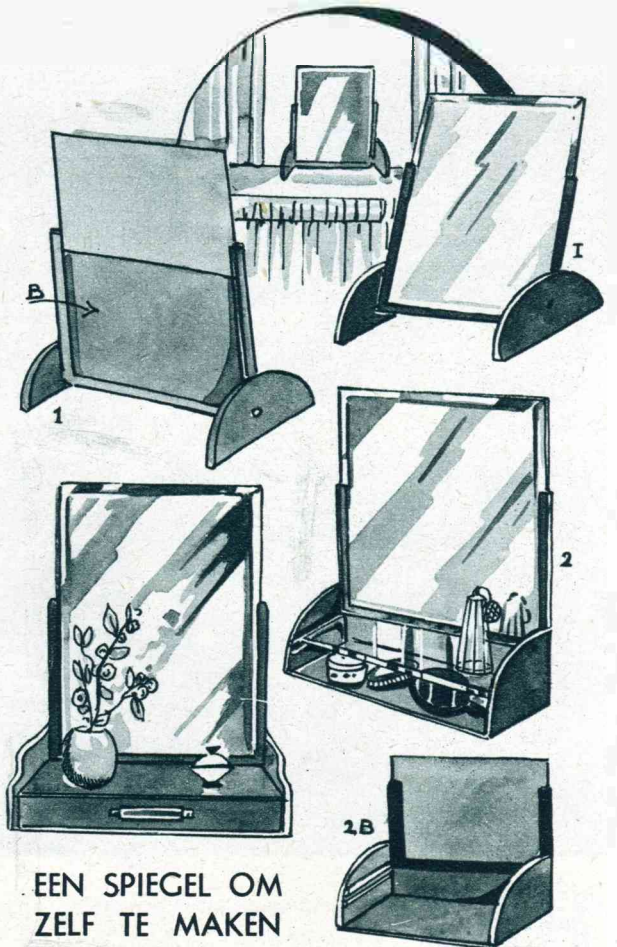
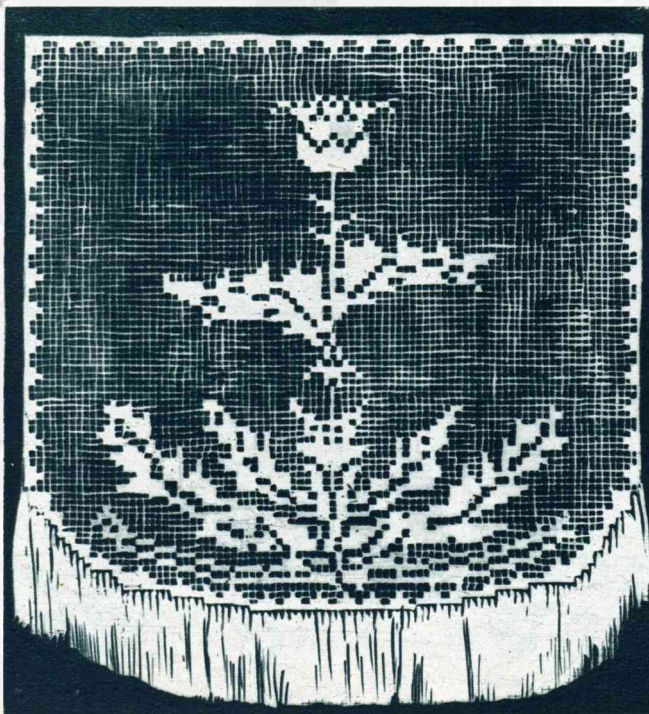
Wiener Schnitzel zijn kleine dunne lapjes kalfsvleesch, iets grooter dan kalfsoesters. Ze worden netjes rond afgesneden, geklopt, gewasschen en met zout ingewreven. Men laat dan boter — op 1 K.G. vleesch rekent men 80 gr. boter — in de koekepan smelten, doch niet bruin worden. Zoodra de boter gesmolten is legt men de lapjes erin en laat ze, op 'n zacht vuurtje, gaar worden, terwijl men ze telkens even omkeert. Het vleesch moet daarbij wit van kleur blijven.

Zoodra de lapjes gaar zijn wentelt men ze in ei, dat men met 2 lepels water heeft los geklopt, en daarna in paneermeel.

Intusschen laat men kalfsvet in 'n ijzeren potje zoo heet worden, dat de blauwe damp eraf komt en daarin laat men de Schnitzel even licht-bruin bakken.

Iedere Schnitzel wordt dan gegarneerd met een uitgetand schijfje citroen zonder pit, een halve geweekte opgerolde ansjovis en 'n paar kappertjes.

Men maakt dit alles tevoren klaar. De ansjovis kan men weeken in water of in melk. AGNES.

EEN SPIEGEL OM ZELF TE MAKEN

Dat wil zeggen, we maken de omlijsting van den spiegel en het verdere houtwerk. Den spiegel zelf koopen we, en wanneer we gewoon spiegelglas nemen met een geslepen rand, zullen we op heel weinig kosten komen.

Het houtwerk kan gemaakt worden van dik triplex, maar wanneer u dit niet zoo mooi vindt (vooral wanneer het gebeitst moet) neemt u voor alle zichtbare deelen (het onderplankje, de zijkan-ten en de smalle deelen waar de spiegel tusschen komt) dun eikenhout. U heeft maar weinig nodig, dus dat zal ook wel meevallen. Voor de achterkant-bedekking (zie fig. B) neemt u triplex. Voor de sponninglijst, waarin de spiegel geschoven wordt, zoudt u misschien even de hulp van den houthandelaar kunnen inroepen, die, wanneer hij een cirkelzaagje bezit, in een oogwenk een paar gleuven in de latjes maakt.

Gaat dit niet, dan neemt u 2 latjes van bijvoorbeeld 4 c.M. breedte met een smaller er tusschen van 3 c.M., zoodat van zelf een gleuf ontstaat.

Op tekening 1 ziet u een gewonen spiegel, welken we plaatsen op een toilettafel. De spiegel steekt een eind boven de sponninglijsten uit, welke precies naar de maat van den spiegel gemaakt moeten worden.

Achter zijn de sponninglijsten verbonden met het plaatje triplex.

De halve cirkels opzij neemt u niet te klein, opdat ze goeden steun geven.

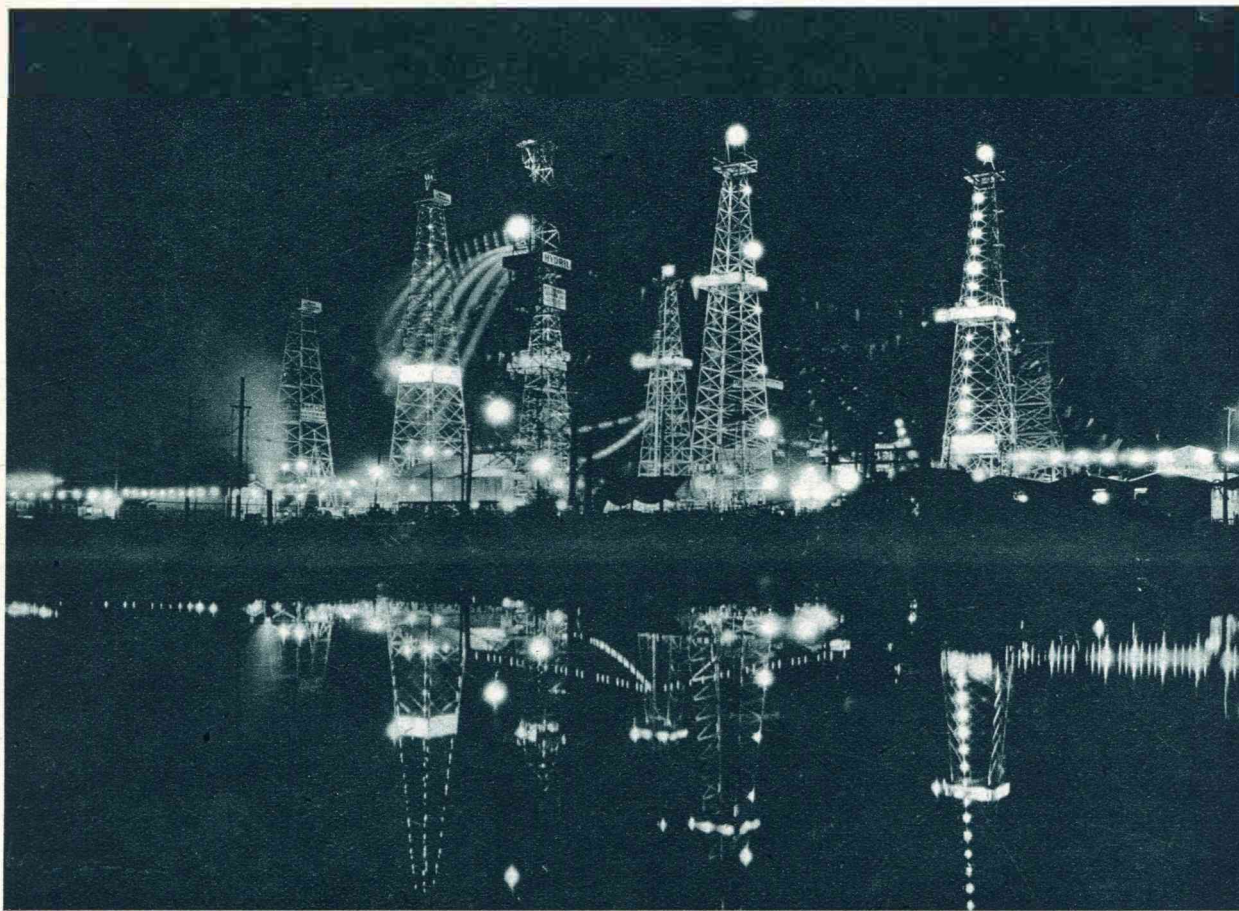
Ze worden vastgeschroefd opzij, waarbij de spiegel even achterover helt.

Het spreekt vanzelf, dat u het houtwerk, inplaats van beitsen, schilderen kunt, doch dan behoeft u geen eikenhout te nemen.

De tweede tekening toont u een practischen spiegel, welken we aan den wand kunnen hangen, speciaal geschikt voor kleine kamers. Op fig. 2B ziet u hoe hij in elkaar zit.

De kwartcirkels zijn bevestigd op een onderplankje en tegen den achterkant van triplex. De sponninglijst begint 10 c.M. van den onderkant. Twee smalle latjes (de dikte van 'n glazen plaatje van elkaar) worden bevestigd aan de binnenzijde van iederen kwartcirkel, 10 c.M. van onderen. U krijgt, wanneer er een glazen plaatje tusschen geschoven wordt, onderaan een ruimte van 10 c.M. voor schuier, spiegel, poederdoosjes, enz. en op het glazen plaatje is plaats voor flacons. Wilt u het nog practischer hebben, dan zoudt u in de ruimte onderaan een laatje kunnen maken, en... dan is deze spiegel-improvisatie ook zeer geschikt voor de hal. We kunnen dan in de lade schuieren en handschoenen bergen.

D. D. L.

Boortorens in Oklahoma, geïllumineerd ter gelegenheid van een olie-industrietentoonstelling.

HET GEVAARLIJKE BEROEP

DOOR J. CLARKE

Verzekeringsmaatschappijen rangschikken verschillende beroepen onder de rubriek „gevaarlijk”, een rubriek waarin de betalende van de hoogste premies worden genoteerd, maar er zijn ook beroepen, die heelemaal niet in de boeken der verzekeringsmaatschappijen voorkomen. Een van die beroepen is dat van „schutter”; ’t wordt in ons land niet uitgeoefend, omdat er hier geen werk voor is, want schutter kan men alleen zijn in streken, waar olie gewonnen wordt. Velen kiezen het beroep niet, want het vereist een groote vakkennis, een speciale handigheid en een meer dan gewone koelbloedigheid — en dan blijft er nog zooveel risico over, dat het geen wonder is, dat de schutters niet verzekerd worden. Zij gaan dagelijks om met nitro-glycerine, een stof die nog veel gevaarlijker is dan dynamiet; hun salaris is zeer hoog, hetgeen hen in staat stelt ieder jaar een flinke som te beleggen in een verzekering, welke zij onderling gesticht hebben.

Wanneer er op een olieterrein een nieuwe bron wordt geboord, gebeurt het soms, dat de boor onwrikbaar vastklemt, doordat een gedeelte van den wand is ingestort; soms ook wordt de olie, diep in den grond, van de pas geboorde leiding gescheiden door een grondlaag, waar de olie niet doorheen kan dringen, of is de leiding verstopt geraakt door verschuivingen onder den grond. In die gevallen wordt de schutter ontboden, die door een ontploffing de olie weer vrij maakt.

Ik had als boormeester reeds enkele keeren kennis gemaakt met een schutter, wanneer een van onze bronnen in Oklahoma moest worden „losgeschoten”, maar evenals bijna iedereen in de petroleumindustrie had ik het werk zelf nooit van nabij gezien. Zoodra de schutter arriveert, blijft iedereen op flinken afstand van de bron, waar het riskante werkje moet worden uitgevoerd. Doch op een dag, dien ik niet van ganscher harte als goed kan aanduiden, ontving ik een brief van de directie, dat ik praktische ervaring moest opdoen in het „schieten” van bronnen; in ’t eerst had ik veel zin om een hartigen brief terug te schrijven, om den heeren, die gemakkelijk aan een bureau zaten en daar hun geld verdienden, te vragen dat ze het mij maar eens moesten voordoen — maar na een half uur vond ik het toch verstandiger, om een anderen brief te schrijven, en wel aan de firma, die in onze bronnen altijd het ontploffingswerk deed. Veel te gauw naar mijn zin kwam er antwoord, dat ik door den schutter Lyman, ergens in Texas, met alle liefde in de geheimen van het riskante

vak zou worden ingewijd; ik kon drie maanden dienst doen als zijn assistent.

Aldus stapte ik den volgende dag op den trein, met het gevoel dat ik niet bepaald een plezierreisje ging maken, en kwam na een verschrikkelijke reis midden in Texas aan, in Truby, een onordelijke verzameling van huizen, kroegen, winkels en banken, een goed voorbeeld van een klein dorp, dat in een jaar tijds tot een stad van 60.000 inwoners is uitgegroeid, zoodra de ontdekking van olie in de buitenwereld is bekend geworden. De schutter ontving me hartelijk, ofschoon ik er eigenlijk kwam om zijn concurrent te worden, en bood me dadelijk een kamer in zijn woning aan, hetgeen ik graag accepteerde; ik had n.l. hier en daar in de „stad” een gebouw gezien, dat de eigenaar als hotel betitelde, maar dat mij geen lust gegeven had, om een dergelijke inrichting ook van binnen te bekijken, laat staan er te eten en te slapen. Lyman's vrouw had me een heerlijk maal bereid en een zacht bed voor mij klaargemaakt, maar hoe moe ik was van de reis, ik sliep weinig, want haar man had me verteld, dat hij den volgende dag twee bronnen moest „schieten”, en het vooruitzicht, dat ik die gevaarlijke expeditie zou meemaken, stemde me lichtelijk zenuwachtig. De eenige troostende gedachte was, dat ik toch hier naar het werk gekomen was, en dat ik er nu ook hoe eerder hoe liever mee kon beginnen. De eerste reis zou wel de ergste zijn; wie weet hoe gauw ik aan de riskante ondernemingen zou wennen.

Ik werd vroeg gewekt; Lyman stond reeds klaar met zijn auto, een wagentje met een grooten, vierkanten koffer achter de zitplaatsen; in den koffer waren een aantal vakjes gemaakt, met een zachte stof gevoerd, waarin de blikken nitro-glycerine precies pasten. Zijn magazijn stond op een afstand van enkele K.M. buiten de stad — natuurlijk werd het gevaarlijke goedje niet in de bebouwde kom bewaard — omgeven door een groot hek met prikkeldraad; een met ijzer beslagen deur, voorzien van een geheim slot, sloot den toegang af. Het was noodig gebleken sterke beveiligingsmaatregelen te nemen, omdat nu en dan nitro-glycerine was gestolen, hetgeen door ongunstige elementen bij stakingen e.d. was gebruikt; in handen van misdadigers was de stof te gevaarlijk, om ze niet veilig in sterke schuilplaatsen op te bergen.

Toen ik de bergplaats binnentrad, die het licht

alleen uit de deuropening ontving, viel het mij op, dat het er zeer koel was; mijn leermeester legde mij uit, dat de temperatuur kunstmatig laag werd gehouden, omdat er anders in den zomer gevaar op ontploffing bestond. Op den grond en op planken langs den wand stonden lange rijen blikken met nitro-glycerine en lange, smalle tinnen hulzen met een handvat aan het bovineinde. De bussen pasten in deze hulzen; ze werden er in geplaatst in een hoeveelheid, die voor een bepaalde bron noodig was, in de buis neergelaten en daarna tot ontploffing gebracht.

Op Lyman's aanwijzing droeg ik de bussen naar den auto en plaatste ze voorzichtig in de vakjes van den koffer; de hulzen werden vastgebonden in een rek op de treeplank, en daarna kon de reis beginnen. Het ging me veel te vlug, reeds op den gladden betonweg, maar vooral later op het ongelijke weggetje naar de oliebronnen, waar men sedert kort aan het werk begonnen was. Angstig keek ik telkens naar den snelheidsmeter, die ongeveer 60 K.M. aanwees, totdat Lyman het merkte en minder gas gaf. „Ik dacht er niet aan, dat u voor ’t eerst meegaat,” zei hij glimlachend.

Bij den boortoren wachtten de ingenieurs en enkele werklieden ons op; wij hoorden dat men met boren tot de olie was doorgedrongen, maar dat een grondverschuiving scheen opgetreden te zijn, waardoor de olie niet de buis kon bereiken. De diepte bedroeg 1445 M. volgens den ingenieur, maar Lyman wilde het werk niet beginnen, vóór hij zelf de diepte gemeten had; op zijn aanwijzing vierde ik de hei met het ijzeren meetlint, waaraan hij een gewicht van 10 K.G. had gebonden. Toen het lint, waarop de lengte bij iederen M. is aangegeven, 1446 M. aanwees, liet Lyman het op- en neerhalen en langzaam dalen, tot hij voelde, dat het gewicht den bodem aanraakte; het boorgat was 1448 M. diep.

Terwijl ik het lint weer op de lier wond, haalde Lyman de blikken nitro-glycerine uit den auto, dien hij honderd meter verder had geparkeerd; bij deze eerste expeditie mocht ik hem nog niet helpen bij het vervoer. Het einde van het meetlint bond ik aan een van de hulzen, die ik tot aan den kop in het boorgat liet zakken, en toen kwam het gevaarlijkste werkje. Een voor een opende Lyman de blikken en stortte voorzichtig den inhoud in de huls; ik stond er doodsbleek en trillend bij, ieder oogenblik verwachtend een knal te hooren en in de lucht geslingerd te worden. De ingenieurs en de werklieden herinnerden zich plotseling, dat zij ergens anders nog werk hadden — maar ik zag dat dit werk hierin bestond, dat zij zich op een veiligen afstand terugtrokken en vandaar ons werk gadesloegen.

Nadat de huls met den inhoud van twaalf blikken was gevuld en de draden voor de elektrische ontsteking waren bevestigd, moest ik weer, heel voorzichtig, de lier afdraaien tot 1440 M.; ik begreep nu waarom Lyman zoo nauwkeurig de diepte gemeten had, want de huls zelf was zes meter lang en moest op den bodem van het boorgat rusten. De laatste twee meter vierde Lyman zelf, c.M. voor c.M., totdat de bodem was bereikt. Eerst moesten nu de leeg blikken naar den auto teruggebracht worden, waarbij Lyman mij op het hart drukte, ze even voorzichtig te behandelen als de volle; toen ging hij terug en drukte op den knop van het elektrische ontstekings-apparaat. Heel flauw hoorden we een doffen slag, en even daarna een puffend, borrelend geluid; de olie was vrij. Inderdaad, toen de werklieden naar den toren terugkeerden en voorzichtig de afsluiting van de leiding gedeeltelijk verwijderden, spoot er een donker straaltje olie uit.

Weer maakte ik ’n angstigen rit, weer maakte ik bange oogenblikken door bij de tweede boor, die we moesten „schieten”; volkomen uitgeput reed Lyman me ’s middags naar Truby terug. ’t Liefst wilde ik dadelijk gaan slapen, maar de leeg blikken moesten eerst nog naar het magazijn gebracht worden. Wij stapelden ze op een flinken afstand van het gebouwtje op; hij stuurde mij terug naar den auto, trok een revolver en vuurde op de blikken. Met een knal schoten de bussen in de lucht; toen ik ging kijken, zag ik dat de kracht van de weinige achtergebleven nitro-glycerine in de bussen voldoende was geweest, om een gat van twee meter in den grond te slaan.

Bijna iederen dag reed ik met Lyman uit om

bronnen te schieten, en iederen dag werd ik meer vertrouwd met het gevaarlijke werk, zoodat ik mijn instructeur bijna automatisch hielp; van den angst der eerste dagen was niets overgebleven — tot er iets gebeurde, dat mij bijna grijze haren bezorgde. Wij kregen order om een oliebron te schieten, die reeds in werking was, doch waarvan de eigenaars geloofden, dat de opbrengst veel grooter zou worden, wanneer een flinke explosie de bron „losser” maakte. De bron liep inderdaad zeer onregelmatig; soms stroomde de olie tien minuten, terwijl er dan weer enkele uren niets boven kwam; voor een schutter was het werk dus niet zonder gevaar, hetgeen wij dan ook ondervonden. Lyman wachtte tot de oliestroom stokte, nam nog een kwartier zekerheid en liet daarna, toen er nog geen druppel olie bovenkwam, maatregelen nemen om de huls in de buis neer te laten. Als gewoonlijk waren wij alleen; er waren wel kijkers, de werklieden, maar die bleven op een flinken afstand.

Terwijl ik de huls voorzichtig liet zakken aan het meetlint — wij moesten 1130 M. onder den grond zijn — hoorden wij plotseling een onheilspekkend geluid: olie. Mijn bange vermoedens waren gegrond, want een dun straaltje olie kwam weer uit de buis, dat weldra dikker werd, zoodat we ook weldra de huls konden verwachten, die door den oliestroom weer naar boven gedreven zou worden. „Uit de buurt,” schreeuwde Lyman, en ik volgde dien raad onmiddellijk op, maar toen ik zag dat hij zelf bij de bron bleef, keerde ik terug.

Lyman tuurde scherp naar de monding van de buis, wachtend op de huls; na enkele minuten, die door angst en spanning tot jaren werden, zagen wij het handvat tusschen den vizeen stroom van olie te voorschijn komen. Langzaam werd de huls naar boven gedreven; Lyman ging wijdbeens boven het uiteinde van de buis staan en greep met beide handen de huls vast, om te voorkomen dat zij, wanneer zij geheel uit de buis was gedreven, op den grond zou vallen, waarbij de lading zonder twijfel zou ontploffen. Stukje voor stukje werd de gevaarlijke buis hooger gedreven; Lyman hurkte nu op den grond, drukte de huls stijf tegen zich aan en richtte zich heel, heel langzaam op, telkens als de huls door den stroom hooger werd gedreven.

Ik moest mijzelf dwingen om naderbij te komen en Lyman te helpen, toen de huls bijna geheel weer zichtbaar was; ik kon hem echter niet langer alleen laten, want de huls was te zwaar voor hem; hij zou haar zeker hebben laten vallen. Voorzichtig greep ik de buis bovenaan vast, tot zij geheel uit het boorgat gedreven was; daarna bracht Lyman het doodelijke projectiel horizontaal, waarna wij het wegdroegen en voorzichtig op den grond neerlegden. Toen konden wij elkaar helpen, de olie althans 'n beetje uit oogen en gezicht te wrijven; ik stelde voor om zoo gauw mogelijk naar huis te gaan, maar Lyman vroeg:

„En het werk dan? Ik ben nog niet klaar.”

Tot mijn ontsteltenis, maar ook bewondering ging hij, zoodra de oliestroom weer stokte, naar den boortoren terug om zijn werk voort te zetten. En ik volgde. Ik had angsten doorstaan, zooals ik ze niet kan beschrijven, en had onophoudelijk afschuwelijke visioenen van een helsche ontploffing, doch de kalmte en rust van Lyman waarmede hij opnieuw aan het werk ging, alsof het vanzelf sprak, hadden 'n invloed op mij, dien ik evenmin kan beschrijven. Zwart en glibberig van de olie en afschuwelijk stinkend, zoodat ik vies werd van mijzelf, hielp ik hem zonder aan gevaar te denken. Bij deze poging werden wij niet door de olie gestoord; wij konden de bron schieten en deden daarop dadelijk de zware afsluiting van de boorbuis dicht, hetgeen niet overbodig was, want toen de teruggekeerde werklieden de leiding voor de tank weer hadden verbonden en de afsluiting openden, spoot de olie dadelijk met verdubbelde kracht naar binnen. Het werk was dus niet vergeefs geweest; de bron leverde na het „schot” veel meer op.

Ik had geen tijd om den volgenden morgen goed uit te slapen na dezen afmattenden dag, want reeds vroeg werd ik gewekt door het gerinkel van de telefoon. Even later kwam Lyman mijn kamer binnen. „Je zult er uit moeten, vriend,” zei hij, „n

massa werk vandaag. Ik krijg juist bericht van het hoofdkantoor, dat er vijf bronnen geschoten moeten worden. Alle vijf nieuwe bronnen, hoor, dus we hebben geen grapjes zooals gisteren te verwachten.”

Voor vijf „schoten” kon Lyman niet voldoende nitro-glycerine in zijn auto meenemen; daarom spraken wij af, dat hij eerst zou gaan, drie bronnen schieten en mij dan zou ontmoeten op een bepaald punt, waar ik met den tweeden auto en de lading voor de andere twee „schoten” zou wachten. Ik stond onmiddellijk op en reed naar het magazijn, waar ik de nitro-glycerine in de autokoffers pakte; Lyman reed weg en ik trachtte met een boek den tijd te dooden. Ik zou n.l. eerst in den middag moeten vertrekken en ik zag geen kans om een heelen morgen in Truby door te brengen, zonder me doodelijk te vervelen. Mevrouw Lyman was met haar man meegegaan; het onrustig afwachten of de man van zijn gevaarlijk werk weer ongedaerd naar huis zou rijden, was veel erger en zenuwslooper dan het rijden in den auto, met de kans dat door een kleinigheid de lading hen in stukken kon scheuren, waarom zij hem dikwijls vergezelde, wanneer hij ver weg moest en niet kon bepalen, hoe laat hij thuis zou zijn.

Om twee uur sloot ik het magazijn en stapte in den auto. Indertijd, toen ik mijn eersten rit met Lyman maakte, had ik mijzelf beloofd nooit harder dan 30 K.M. te rijden, indien ik nog ooit zelf een nitro-auto zou besturen, en die belofte hield ik thans. Met plezier zag ik, hoeveel eerbied men in dit oliegebied had voor mijn roode wagentje, dat iedereen kende als den auto van een schutter. Ook de meest roekeloze en onbeschaamde automobilisten, die in woeste vaart anderen en zichzelf in gevaar brachten, gaven mij ruimschoots gelegenheid om te passeeren, of haalden mij in een wijden boog in.

Eén scheen er hier echter een vreemdeling te zijn; een man naast den weg stak zijn hand op, toen ik naderde, als verzoek om mee te rijden. Ik stopte en liet hem instappen. Reeds na enkele minuten merkte hij op: „U rijdt erg langzaam. Zijn er misschien eieren in den wagen?” waarop ik antwoordde: „Nee, nitro-glycerine; had u den rooien wagen niet herkend?”

„Stop!” gilte hij onmiddellijk. „Laat me eruit. Waarom zeg je dat niet dadelijk? Laat me eruit! Ik heb geen zin om in mootjes de lucht in te gaan!”

En de rest van den weg reed ik alleen. Ook op het afgesproken punt, waar ik den wagen parkeerde, merkte ik herhaaldelijk, dat de schutters-auto's niet populair zijn; iedereen ging zoover mogelijk opzij. Lyman zou mij om vier uur hier ontmoeten; het was reeds over vieren, toen ik op het punt aan-

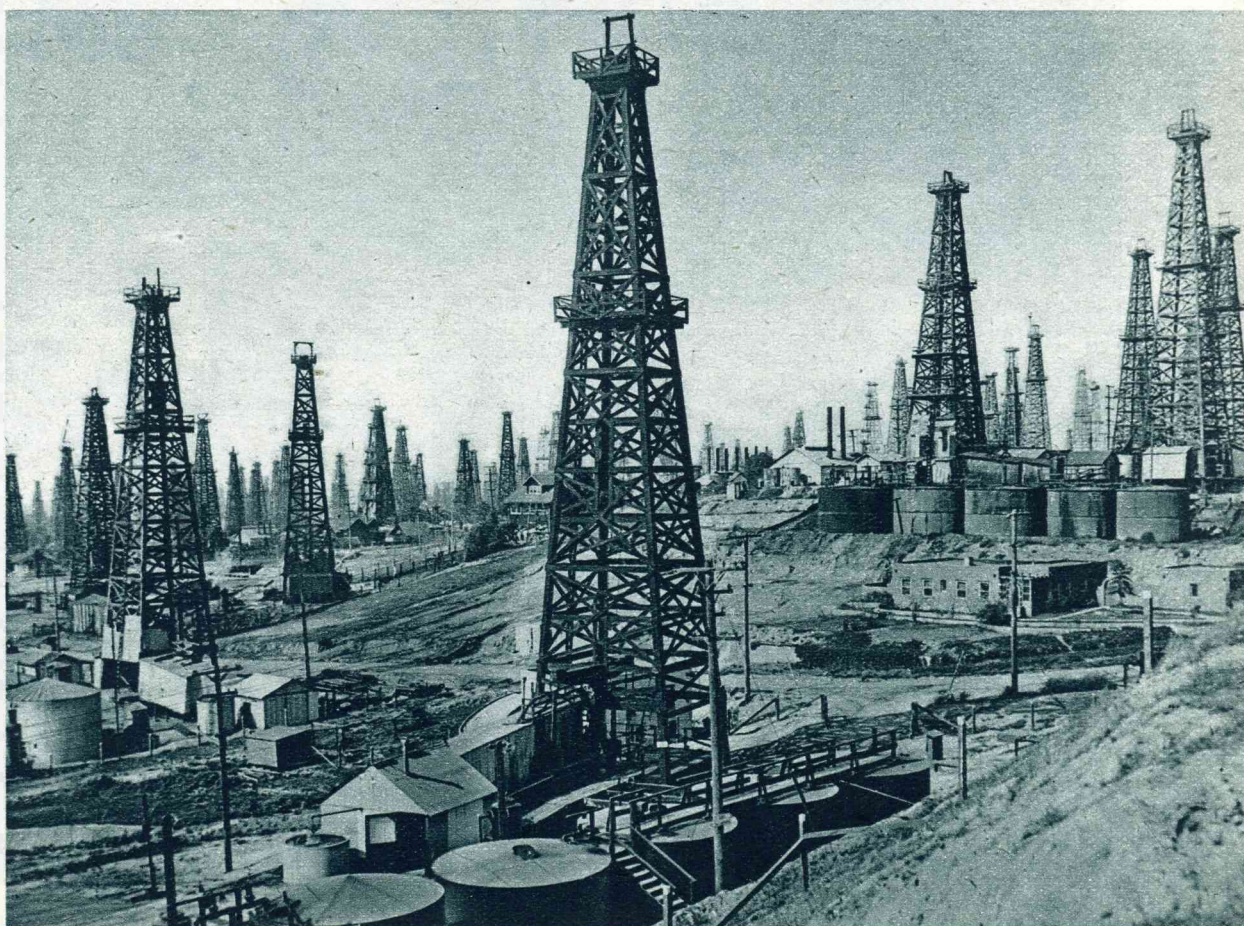
kwam, maar ik zag nog niets van zijn auto. Ik behoefde me daarover echter niet ongerust te maken, want de weg liep door een golvend terrein; vóór mij waren drie lage heuvels met evenveel langgestrekte dalen ertusschen, zoodat ik bijna geen uitzicht had. Ik klom daarom in een boom naast den weg, vanwaar ik den versten heuvel kon zien.

Na ongeveer tien minuten zag ik het bekende roode wagentje op den heuveltop verschijnen; even bleef het op de hoogte, reed toen de helling af en verdween. Lyman scheen, naar gewoonte, niet langzaam te rijden, want al heel gauw zag ik zijn auto op den tweeden heuvel. Ik klom nu naar beneden en wachtte, totdat Lyman op den derden heuvel zou komen, die ongeveer een K.M. vóór mij lag. Ik keek uit en wachtte en meende na ongeveer een minuut zijn claxon reeds te hooren, toen...

Een vuile zwarte wolk schoot achter den heuvel de lucht in, een vreeselijke knal klonk en een vreemde luchtstroom streek over den weg; de boom naast mij sidderde. Tegen alle hoop in wachtte ik nog even, of de roode auto toch misschien te voorschijn zou komen, maar natuurlijk zag ik niets. Toen rende ik den weg op, naar den heuvel; een diep gat was in den weg geslagen, van den auto was bijna niets over, Lyman en zijn vrouw vond men later, vreeselijk verminkt, in het land naast den weg; zij waren over 'n afstand van vijftig meter weggeslingerd.

Ik ging terug naar mijn auto; eerst wilde ik nog naar de bronnen rijden om de twee „schoten” uit te voeren, maar ik moest dit plan opgeven. Ik moest meer dan een uur wachten, eer ik mijn zenuwen in bedwang had om den auto te besturen; ik begreep, dat ik in dezen toestand niet met de noodzakelijke kalmte mijn gevaarlijk werk zou kunnen doen, waarom ik telefoneerde, dat ik den volgenden morgen zou komen. Ze waren het met me eens, toen ik de reden van 't uitstel vertelde; ook zij schenen bang te zijn, dat ik een ongeluk zou veroorzaken.

Er werd een onderzoek ingesteld naar de oorzaak van de ontploffing; de deskundigen konden geen andere uitlegging vinden, dan dat Lyman een van de leege bussen niet goed had gesloten; een druppel achtergebleven nitro-glycerine zou onder het rijden er uit gevallen zijn, tusschen de veeren van de achterwielen geraakt en daar, bij het stooten over een oneffenheid van den weg, tot ontploffing gekomen zijn. In de vele bussen was klaarblijkelijk voldoende nitro-glycerine overgebleven, al was 't dan nog zoo weinig, om het vreeselijke ongeluk te veroorzaken.

Het woud van boortorens in Californië, waar het vloeibaar goud diep uit de aarde wordt gewonnen.

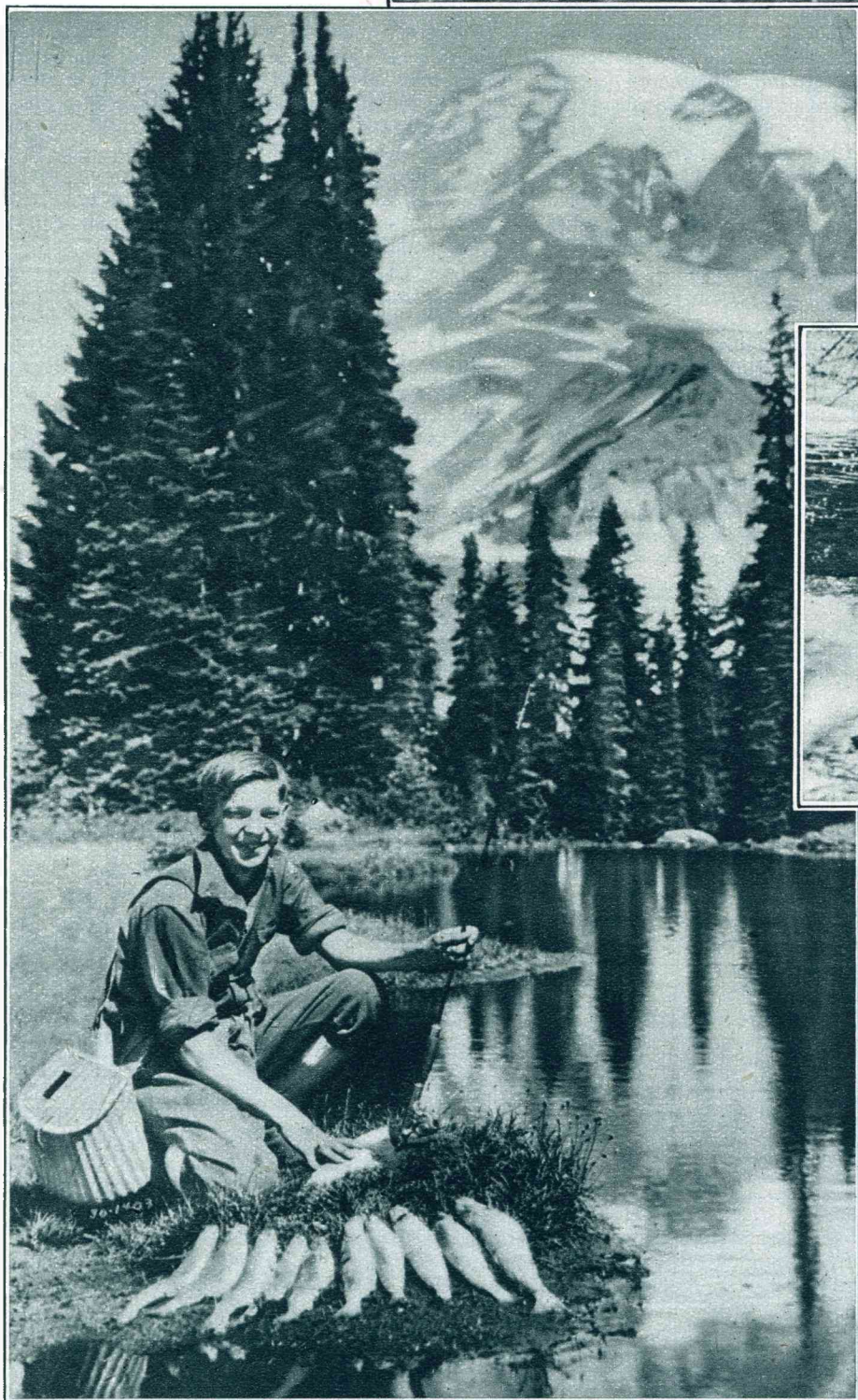
De zalm is een visch met een zeer uitzonderlijk fijnen smaak. De zalm, ge-rookt . . . kan een ieder best bevallen, als hij maar 'n behoorlijken hoop geld weet neer te tellen, doch ook de zalm in de bekende blikken busjes mag er zijn — wat zeggen we, zóó smaakt hij somtijds nog 't best van al. Waar vindt men die kostelijke visschen? Nu: de zalm heeft een zeer uitgestrekt verbreidingsgebied. Men treft hem aan de kusten van den Atlantischen Oceaan (vanaf 43 graden N.Br.) met aangrenzende zeeën (Noordzee en Oostzee) tot in de Noordelijke Ijszee; bovendien bevolkt hij de Amerikaansche, Europeesche en Siberische rivieren en dringt zelfs de kleinste beken binnen, waar een ieder dan voor dit groote beest op de vlucht slaat. Naar het Noorden neemt hij in talrijkheid toe. In alle maanden van het jaar, doch vooral in den zomer komen de zalmen van uit zee onze rivieren opzwemmen. In troepen van 30 tot 40 stuks naderen zij den mond der rivier, waar zij eenigen tijd vertoeven, teneinde aan den overgang van zout in zoet water te gewennen. — Het vangen van zalm heeft vooral in de Amerikaansche bergstroomen het uitzicht van een rijkemansliefhebberij verkregen. Daar stappen de groote heeren — geheel en al gekleed naar de eischen die de liefhebberij in zalmvangen is gaan stellen — met schoenen en al te water, zij rollen hun lijntje af en smijten het ver vóór zich uit, net zooals in de Ardennen de forelvaarders. Zij maken ook wel gebruik van drijfnetten, maar dit is niet zoo sportief; daarbij komt nog dat men met drijfnetten in het snel vlietend water van den bergstroom niet veel kan beginnen. De liefhebber in zalmvangen haalt dikwijls eer van zijn werk: 't schijnt dat die dieren zeer gulzig zijn, zeer snel toehappen en bij gevolg veelvuldig aan de lijn des hengelaars bengelen. En mocht het nu eens gebeuren dat de zalmvanger geen buit maakte, dan had hij er nog niets aan verspeeld, want visschen in een omgeving als die van de prachtige gecultiveerde Canadeesche meren is lang geen onprettige bezigheid.

Een zalmvanger in de Brentwood-baai (Canada) maakt buit.

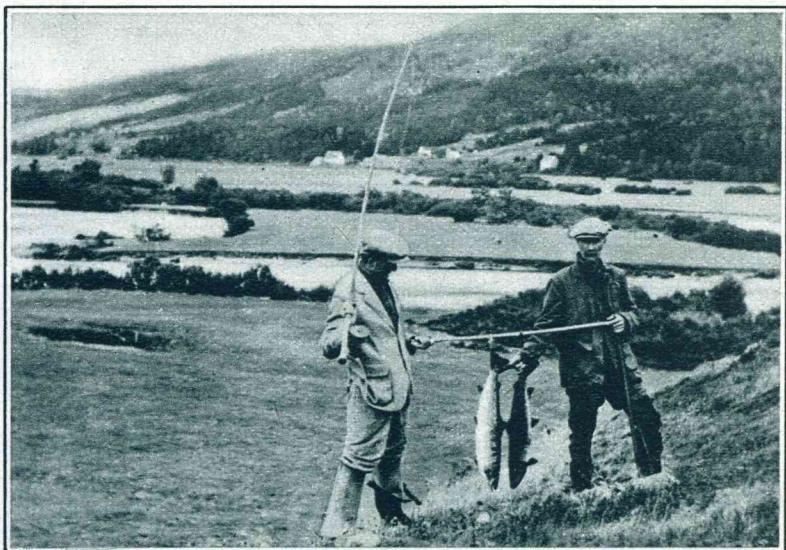

ZALMVANGST IN AMERIKA

Deze meneer, zalm vangende in de waters van het Laurentides National Park, heeft zijn schepnetten niet voor niets gebruikt.

De Canadeesche meertjes schijnen een overgroot aantal zalmen te kunnen missen. 't Is daar: hengel uitwerpen en terug inhalen, mét buit.

Twee visschers hebben elk een prachtig exemplaar opgehaald uit het riviertje dat door de Margaree-vallei (Amerika) stroomt.

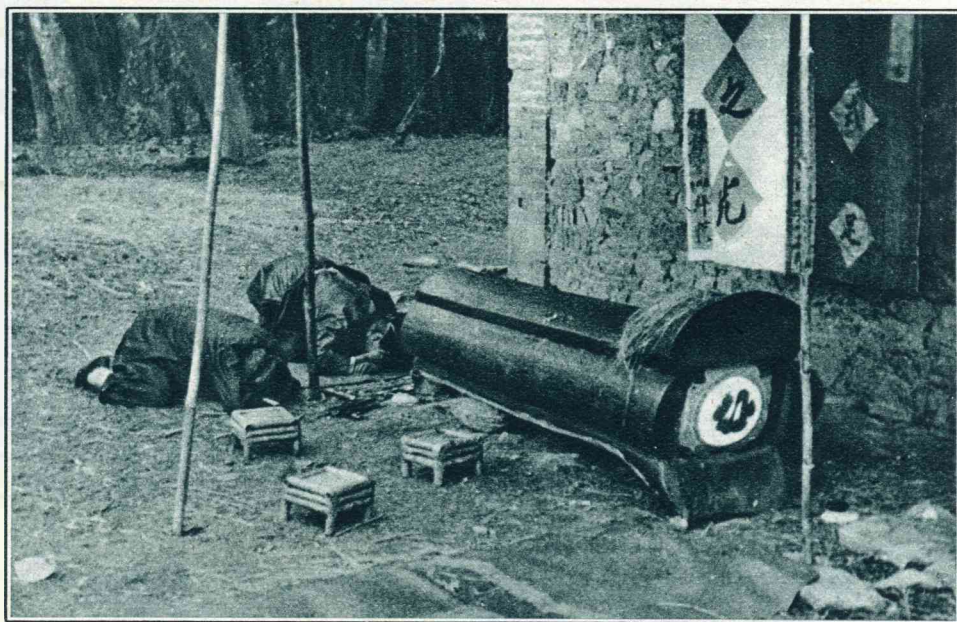
VERDRIET

OP BESTELLING

Dat is een van de zaken uit 't Oosten, uit Afrika, Zuid-Amerika en andere deelen der wereld, welke ons onbegrijpelijk voorkomen, n.l. het huren van klagers bij een begrafenis. Hoe dieper hier het gemis van een dierbaren overledene wordt gevoeld, hoe weldadiger het ons aandoet, wanneer wij van vele zijden bewijzen van werkelijke belangstelling ontvangen, omdat wij daarin evenveel teekenen van oprechte deelneming en medegevoelen zien; voor ons gevoel zou dus de waarde der deelneming geheel verdwijnen, wanneer zij niet spontaan werd gegeven, doch eenvoudig gekocht, zooals bij sommige volkeren, waar de familie van den overledene klagers huurt, die in plaats van de familieleden huilen en jammeren en luidruchtig den doode betreuren — te heftiger en bedroefder naarmate er meer betaald wordt. Intusschen geldt ook hier „s lands wijs, 's lands eer” — en bovendien: indien al ginds de rouwdragers gekocht worden, wordt ook hier de belangstelling bij de begrafenis niet dikwijls ingegeven door de overweging „wij kunnen er niet buiten”, in plaats van door werkelijke en innige deelneming?

Terwijl de familie in de woning blijft, betuigen de gehuurde klaagsters hun jammerende deelneming bij de kist.

De eigenaardig gevormde doodkist in China wordt tot de begrafenis buiten de woning geplaatst; gehuurde klaagvrouwen houden er de wacht bij.

De klaagvrouwen wonen de begrafenis bij en uiten hun rouw gedurende den geheelen weg van het huis tot het kerkhof.

De overledene wordt naar het kerkhof gedragen.

Zeeuwsche Omroep

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officiële Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten, in welken vorm ook, is geoorloofd.

Men meldt ons uit Kortgene, dat het plaatselijk muziekgezelschap een festival georganiseerd heeft. De eere-poorten zijn in bestelling en de eere-wijn zal gratis op het gemeentehuis vergoten worden. Alleen moet de rhythmische dans van de gymnastiekvereniging nog financieel geregeld worden.

Wie geld en dansen 'n zonderlinge combinatie vindt, wordt verwezen naar de geschiedenis van het gouden kalf.

Een landbouwer te Arnemuiden heeft op den dag, dat in Amerika om het wereldkampioenschap boksen werd gestreden, van zijn veulen in de weide een knock-out-schop onder de kin gekregen. Met angst is de dag tegemoet te zien, dat dit sportieve „kachtje“ paardekrachten krijgt.

Het concours van den Zeeuwschen Zangersbond is ditmaal met veel succes in een Iersekschen boomgaard gehouden.

Daar eerst de takken door een deskundige op hun sterkte getoetst waren, zijn ongelukken uitgebleven.

Te Middelburg hebben zich plotseling eenige straatverzakkingen voorgedaan.

Ook zonder dit verschijnsel loopt men in kleinere provincie-steden gewoonlijk direct in de gaten!

Een Goesche wandelclub, die per autobus naar Breda ging voor 'n afstandmarsch, heeft roemrijk twee bekens en 'n lauwtak geogst.

In tegenstelling met loopende geruchten, kunnen wij nadrukkelijk verklaren, dat het geen melkbekers zijn geweest en dat de lauwtak van echt metaal is!

Te Terneuzen is een koe, omdat men haar op de provinciale boot wilde plaatsen — zij was zeker niet op de hoogte van de aangebrachte verbeteringen in de stabiliteit — dol geworden en weggerend, bij welke race een klein kind en 'n man van 90 jaar verwond raakten.

Hierdoor is nog eens bevestigd, dat dolle beesten voor jong en oud gevaarlijk zijn.

Te Sint Jansteen hebben een aantal jongelui zich vereenigd ter beoefening van de paardensport.

Daar er nog geen gemeentelijke speeltuin is, hobbelt men voorloopig op een particulier binnenplaatsje!

Kommiezen op Schouwen en Duiveland hebben enkele kinderen gevestigd, die 's morgens naar school gingen en suiker om hun mond hadden zitten, zonder dat zij daarvoor een geleidebiljet bij zich hadden.

Te 's Heerenhoek heeft de 78-jarige gemeente-werkman tijdens zijn arbeid een ongeval gekregen, schrijft men ons.

Algemeen vraagt men zich af waarom zoo'n grijsaard geen pensioen gegeven is.

Naar wij vernamen, zijn de pensioenen ten plattelande van zoo weinig omvang, dat het „genieten“ daarvan uitgesproken levensgevaarlijk is.

Te Veere is in de scherpe bocht op den dijk naar Vrouwepolder 'n Vlissingsche auto met diverse passagiers te water geraakt, omdat deze menschen, die eenigszins onder den invloed waren, den chauffeur een handje hadden willen helpen bij 't voorkomen van het gevaar. Niet altijd is men gebaat met de hulp van invloed-rijke personen!

Hier is nu niets meer aanwezig. Tot de volgende week, dames en heeren!

VRIJDAG 22 JUNI 1934

No. 4

De Bond van Bedrijfs-autohouders in Nederland hield op Vrijdag 15 Juni zijn jaarvergadering te Vlissingen. Na de officiële ontvangst ten raadhuijs poseerden de deelnemers voor ons.

Ter verkrijging van een nieuw wielerspad langs den mooien ouden Vlissingschen weg werd te Souburg een bazaar georganiseerd, die bijna een week heel wat publiek trok en waarvoor vele prijzen waren beschikbaar gesteld. Bestuur, comité en medewerkers van den bazaar.

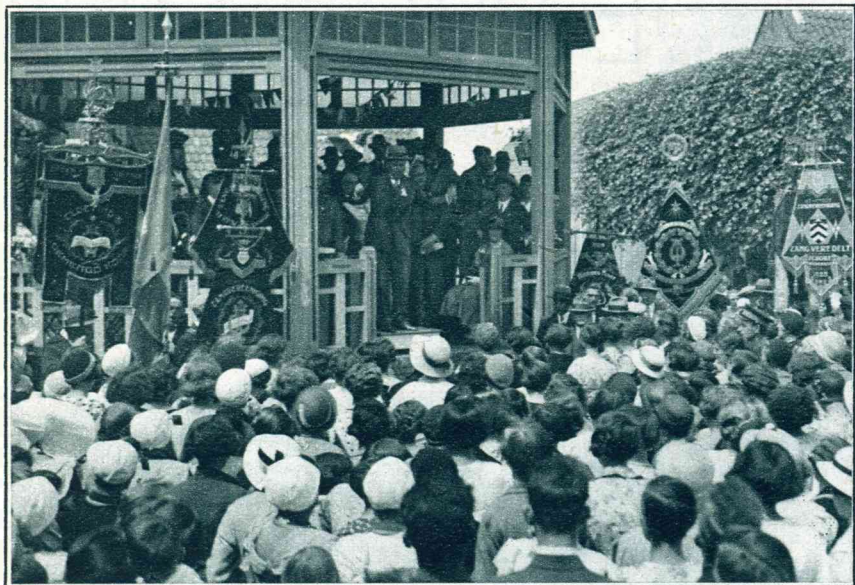

Zeeuwsch Nieuws

De Stoomvaartmij. „Zeeland“ vertegenwoordigd op den bazaar te Souburg. Ze stelde een vrije reis naar Engeland beschikbaar.

Des Zaterdag organiseerde het bazaar-comité een gecostumeerden voetbalwedstrijd, waartoe de spelers van de voetbalclub R.C.S. hun welwillende medewerking verleenden. Hieronder: een moment van den wedstrijd. Hiernaast: een der spelers moet worden bijgewerkt.

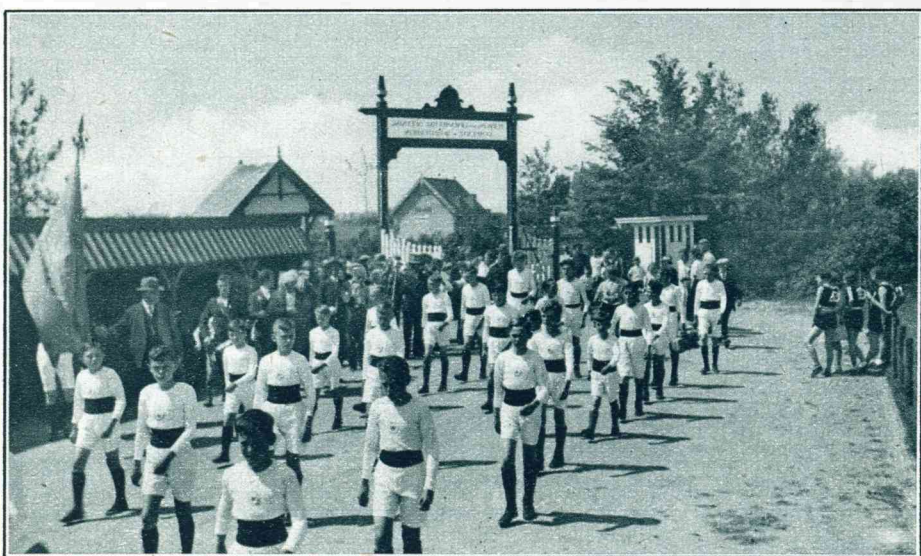

Te Ierseke hield de Zeeuwsche Zangersbond „Zang Veredelt” zijn jaarlijksch concours. — Een moment tijdens den samenhang van het bondslied, geleid door den bondsvoorzitter, den heer Flipse van Wissekerke.

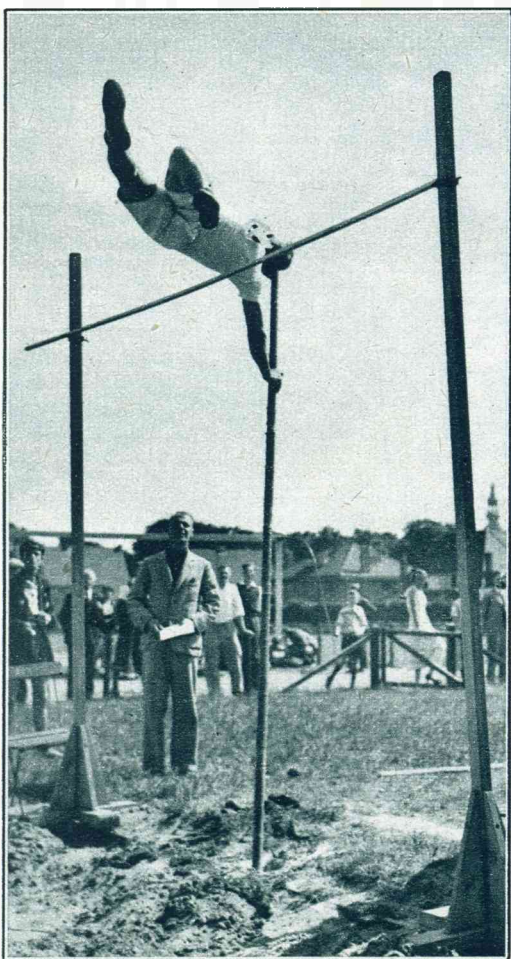
Een hoera voor den zang en het gemeentebestuur van Ierseke.

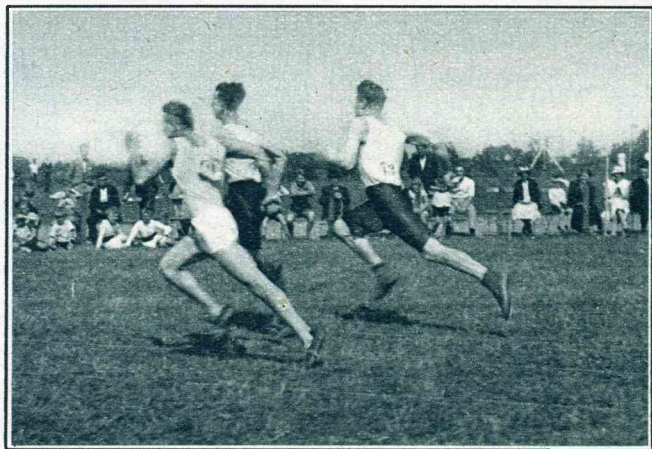
De gymnastiekvereniging „Wilhelmina” te Middelburg organiseerde Zaterdag, naar aanleiding van haar onlangs gevierd 15-jarig bestaan, atletiekwedstrijden, waaraan wegens verbod der K.N.A.U. alleen gymnastiekverenigingen konden deelnemen. Overigens slaagde de middag uitstekend. — De junioren komen het veld opgemarkt.

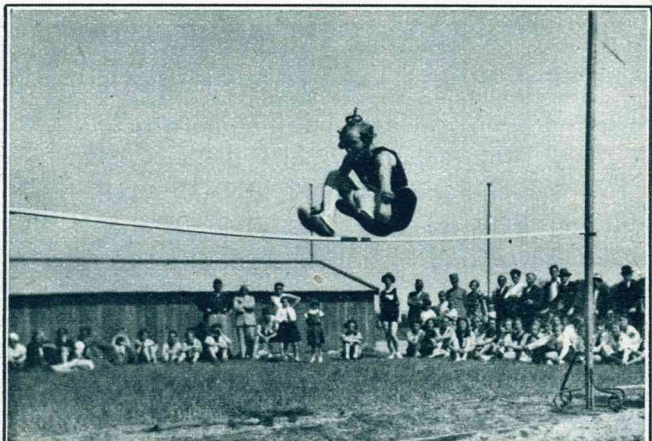
„Cloeting's Gemengd Koor” (directeur S. J. Tamminga) van Kloetinge, behaalde het hoogst aantal punten (202) in de afdeeling uitmuntendheid en verkreeg den 1sten prijs en den wisselbeker op 't zangconcours, te Ierseke gehouden.

Een fraaie hoogtesprong heeren (polsstok-hoog).

Een moment uit de 100 M. snelloop. Een spannende eindsprint. (Serie demi-finale.)

Tijdens het nummer hoogspringen-dames. Een der dames in actie.

Bie ons op 't durp

'k E d'r is over 'eslaepe, en 't mot t'r uut. Da bin van die diengen, die ku je nie voe 'jouwe, al spreek 't 'eale durp t'r schande van.

Trei en Sjek, die bin naegels an m'n kiste 'eworre, en van de vrouwe ok, da mo gezeld.

Je wete, da de vrouwe noga vee mie Sjek op 'ad, en dat ik t'r nooit zo vreed over te spreken was.

A je 't mien vraegt, e'k altied een bitje wandochtig 'ewist. Die vint a groote zaeken, a t'n zeit, mae je zag t'r nooit wa van, en da vertrouwden ik nie.

Op 'n goeien dag most t'n wee is vort, nae Rotterdam, wae t'n een febriek an 't oprichten was mie een paer ministers en zukken volk liek a t'n zee, en noe zat t'n nog altied mie pepieren wae de bank nog gin geld op kust geve, omdat 'et van die Amerikaenen waere, en noe moste de bewezen eest ankomme, en zukken praet a meer, liek a je dat in de krante van oplichters altied leest.

Kort en goed, 'um most een paer duzend gulden e, en die vroeg t'n, en die gaf ik over.

En toen was t'n kwaed. Das een bewies van wandochtig'eid da'k nie langer in j'n 'uus kan vertoeve, zee d'n, en ik zee, da'k 'et ok a lank 'enog von, en dat 't mooi 'ewist was, en dat wulder te oud waere om nog altied volk over de vloere 't e, en zo gong dat deur.

En toen zwegen m'n d'r over.

Mae den aeren ochen, toen a'k in de keuken kwam, zat de vrouwe te schreeuwen. Wa schilt er an? vroeg ik, wan ik docht nog nergest om.

En toen vertelden de vrouwe mie traenen in d'r oogen, da Sjek t'r vandeur was, en Trei ok, ze ware saemen nae Antwerpen of zo ies.

En noe, zee ik, wees blie da je d'r zo of'erocht bin! zee ik.

Ja, ja, ja, . . . da bin 'k ok we, zee de vrouwe, mae ze schreeuwen mae deur.

En nae een stuitje vroeg ik: Ei je soms nog wat anders, da je zo zit te julen?

Och, Pier, ik za 't je mae zegge, wan ik kan d'r nie om liege, mae noe is Sjek t'r mie m'n geld vandeur.

Mie je geld? vroeg ik.

Ja, mie alles wa'k nog op m'n boekje a, juulden de vrouwe.

Ik verstieften d'r van, wan dat was bienaer duzend gulden, die ze van tante Pietje g'urreven 'eit.

Bi je zot, 'ei je da zo mae 'egeve? vroeg ik.

Ja, zee ze, 'um zee da'k ze vandaage wee vrom kreeg. En noe lag t'r vanochten een briefje. . . 'ier (en ze frommelden 't uut d'r beuk), kiek, dae staet 'et. . . en ze begon wee te julen.

En ik las: beste tante Wij zijn Weg als u dat Leest, naar antwerpen, Want dat kan toch niet Duren, dat kost te veel geld, en dat Geld van het boekje Neem ik mee, want ik Heb geen geld meer, maar u Krijgt het Terug al moest ik me Dood werken en ik Dank u dat u mij Geholpen heef.

Sjek.

En dae ston onder: En ik gae mie z'n mee, wan ik bin 't leven op dat dooie durp a lank a beu, Trei.

Zo was 't 'et.

M'n waere ermer an geld mae riekier an ervaereng 'eworre, das waer.

En de vrouwe snutede d'r neuze in d'r schorte, en toen was 't over.

Ja, zee ze, a je in de krante leest da de menschen d'r eige beet laete neme, dan begriep je nie, da ze zo stom kunne weze, mae a je 't zelf overkomt, dan ku je 't amper gloove, kiek!

Ja, en da von ik ok, mae ik e toch nooit gin ferdusie in dien amerikaen g'ad, dae ku je m'n brieven op nae leze.

Mae toch bin 'k blie, da t'r een ende an 'ekomme is, en da m'n wee mie z'n twitjes bin, wan das 't alderbeste. En de centen. . . dae diengen m'n mae nie mi an.

de groetenisse,

PIER VAN 'T HOF.

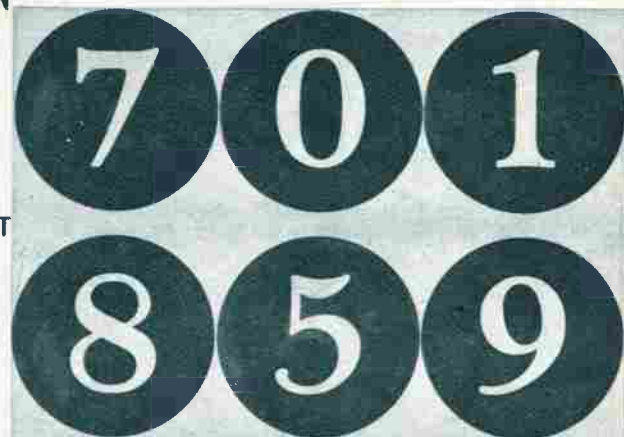
DE GEHEIMEN VAN DE WOESTIJN

Wegens het groote succes, met de vorige jeugduitgaven behaald, biedt de Hollandsche Bibliotheek wederom een jeugd-premieboek aan: „De geheimen van de woestijn”, van den beroemden Amerikaanschen schrijver van jongensboeken Covington Clarke. Welke jongen zou niet graag zelf eens een ontdekkingsstocht ondernemen, om zelf de avonturen te beleven, die een uitgestrekte, dorre woestijn met haar ondoordringelijke geheimen kan opleveren! — Dr. Tuttle, een Amerikaansch ontdekkingsreiziger, die zijn h rt verpand heeft aan de onmetelijke Sahara, wil niet langer afhankelijk zijn van een kameelkaravaan, die zich slechts langzaam voortbeweegt en zich niet verdedigen kan tegen de overvallen van wilde stammen — hij maakt gebruik van de vooruitgang der techniek en koopt een modern uitgerust vliegtuig de LX-13, waarmee hij de woestijn doorvorschen gaat. Van de eerste tot de laatste bladzijde is het boek een en al spanning, en deze bereikt haar hoogtepunt, als na de ontdekking van het graf van koning Assi-ag Meljek (die al degenen, die zijn grafkelder binnendringen, met een vreeselijke straf bedreigt) de expeditie belegerd wordt door een troep zwervende Arabieren. U moogt niet verzuimen dit boeiende werk aan te schaffen; de kinderen zullen het lezen en herlezen. Het boek, dat met een aantal platen geillustreerd is, wordt tegen de zeer geringe vergoeding van 17½ cent beschikbaar gesteld en is vanaf heden verkrijgbaar bij onze bezorgers, agenten of op ons hoofdkantoor.

Belangrijke nummers voor Dames

VAN

TOT

Voor U een besluit neemt aangaande het aanschaffen van een elegant Zomertoiletje, een keurigen Zomermantel of een leuke Meisjesjurk moet U vooral niet vergeten even Uw modeboek Zomerpracht voor 1934 te raadplegen. In totaal zijn bij ons direct uit voorraad leverbaar 159 verschillende KANT EN KLAAR patronen, genummerd van 701 tot 859. De vlugge toezending en gemakkelijke bewerking dezer patronen stellen U in staat binnen enkele dagen zelf Uw kleeding te maken. OVERTUIGT U ZELF EN BESTELT NOG HEDEN!

Van alle in het modeboek voorkomende genummerde modellen zijn onze Kant en Klaar patronen verkrijgbaar, waarvan de prijzen zijn: 20 ct. voor rokken, blouses, pelerines, jongensbroeken, jongensjassen, meisjesjurken en meisjesmantels; 35 ct. voor japonnen, mantels, avondjaponnen, mantelcostuums, bakvischjurken en -mantels, jongenspakjes; 50 ct. voor complets, bestaande uit een mantel en een japon. Voor toezending der patronen per post 10 cent extra! Dit geldt ook voor bestellingen bij de agenten! ATTENTIE! Bestellingen kunnen als volgt geschieden: Door bemiddeling van Uw agent of bezorger, afgehaald aan het bureau van ons blad, door girostorting op no. 142700, door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels. Bestellingen worden direct uitgevoerd.

Patronenkantoor Panora, Nassauplein 1, Haarlem

Alle patronen uit Zomerpracht zijn ook aan ons bureau uit voorraad verkrijgbaar

SPORT

VAN ZONDAG

Middelburg-Juliana (1-1 gestaakt). Een voetbalwedstrijd, waarvoor de temperatuur veel te hoog was. Wat ook bleek uit de verhitte gemoederen, zoodat het, toen de stand 1-1 was geworden door een penalty, een formeele vechtpartij werd tusschen spelers en publiek onderling. De keeper van Middelburg redt door uitloopen.

De keeper van Juliana wordt aan den tand gevoeld.

vraag te gaan bemoeien. Het geeft nu niet meer om te trachten elkaar wijs te maken of A dan wel B begonnen is. Het feit van den gestaakten wedstrijd is er als een felle aanklacht tegen de wijze, waarop men dezen wedstrijd heeft willen spelen, een felle aanklacht ook tegen de wijze, waarop het publiek zich bij een wedstrijd gedraagt. Het

is een schande voor de Zeeuwsche voetbalsport, dat een zoo belangrijke wedstrijd een dergelijk verloop heeft genomen.

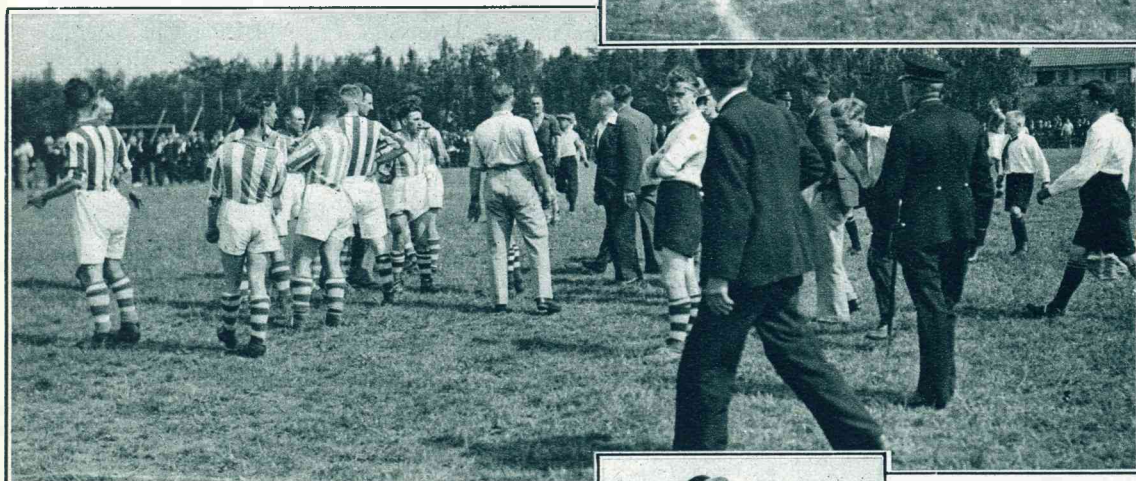
Het is te laat, maar des te meer noodzakelijk om hier met strenge maatregelen op te treden tegen de schuldigen. Het mes moet er in en men kan slechts hopen, dat degenen, die hier een taak te vervullen hebben, deze naar behooren zullen opvatten en slechts geïnspireerd door een sportieve gedachte, alle kleine belangen opzij schuivend voor dat eene groote belang: den naam van de voetbalsport hoog te houden, hun beslissingen zullen nemen. Daarmee zal de voetbalsport gediend zijn! Er is een groote halve wedstrijd gespeeld en daarvan mag gezegd worden, dat er goed gespeeld is. Van weerszijden werd goed spel te zien gegeven en de beide partijen waren aan elkaar gewaagd. Toekomstvoorspellingen doen is, gezien den stand van zaken, op dit moment niet gewenscht. Het is niet te hopen, dat dit het einde van het eerste-klasserschap van Middelburg is. Mocht dit het geval zijn, dan is het wel een zeer roemloos einde.

Zeelandia en H.K.I. bevochten een overwinning op resp. De Zeeuwen en Axel. Hierdoor is een beslissingswedstrijd tusschen Zeelandia en H.K.I. noodzakelijk geworden. Verschillende malen hebben in deze promotie-competitie onze berekeningen en die van anderen gefaald. De praktijk heeft telkens weer een streep gehaald door de theoretische beschouwingen en daarom zullen we ditmaal volstaan met Zeelandia onze beste wenschen in den laatsten spannenden kamp aan te bieden en de hoop uit te spreken, dat het aantal Zeeuwsche tweede-klassers met één verminderd wordt.

Het eerste athletiekgebeuren is achter den rug. Wilhelmina hield j.l. Zaterdag haar door de K.N.A.U. verboden wedstrijden, onder auspiciën van het K.N.G.V. Ondanks het ontbreken van K.N.A.U.-athleten was het een aardige wedstrijd, waarbij weliswaar op verschillende punten de prestaties aan den lagen kant waren, maar waarbij toch bewezen is, dat men ondanks de tegenwerking van de zijde van de K.N.A.U. in staat is een wedstrijd te organiseren. Er zijn b.v. op verspringen zeer goede prestaties geleverd en op eenige andere nummers zijn ook wel krachten naar voren gekomen, die voor de toekomst iets beloven. Wie goed uitgekeken heeft, moet tot de overtuiging gekomen zijn, dat door eendrachtig samenwerken in Zeeland iets te bereiken is. Door op te treden, zooals de K.N.A.U. in dit geval gedaan heeft, speelt zij met Zeeland en in dit geval met vuur.

Het is jammer voor de atleten, die niet te veel van wedstrijden kunnen profiteeren, dat zij voor een groot gedeelte niet mochten deelnemen. Zeelands beste atleten stonden aan het lijntje toe te kijken en wij kunnen ons hun verbitterde stemming, nu zij terwille van eenige formaliteiten waren uitgesloten, indenken.

Voetbal wordt onder de sport gerangschikt. Goed opgevat is het een mooie sport inderdaad. Het wedstrijdwezen leidt helaas echter maar al te vaak tot uitwassen. En hoewel dan voetbal sport is, kan lang niet iedere voetbalwedstrijd meer onder „sport” gerangschikt worden. Meestal is de opvatting van één der of van beide tegenstanders, omtrent de wijze, waarop zij meenen tot een overwinning te moeten komen, van overwegend belang voor het goede verloop van een wedstrijd. Zeker, de scheidsrechter heeft een woordje mee te spreken

en het is zijn taak te zorgen, dat geen onregelmatigheden zich voordoen en boven alles, dat de vaak verhitte gemoederen niet zoodanig in opstand kunnen komen, dat zij allerlei ongeoorloofde manoeuvres veroorzaken. Ook een scheidsrechter is geen wondermenschen en wij kunnen ons voorstellen, dat een vloedgolf van allerlei onfaire en onsportieve voorvallen hem tenslotte doet besluiten een wedstrijd te staken. En daarvoor is temeer aanleiding, wanneer het publiek zich met den gang van zaken gaat bemoeien. Zoo heeft scheidsrechter Vermeer er Zondag j.l. in den wedstrijd Middelburg—Juliana niet tegen op gekund. Reeds van het eerste begin is het er hard en venijnig toegegaan. Allerlei listigheden en gemeene praktijken zijn in toepassing gebracht om den tegenstander te overwinnen, maar meer nog om elkaar onaangenaam te zijn. We mogen vaak trachten om een ongeoorloofde handeling te verantwoordt met „enthousiasme” dat ongewild een tikje te ver ging, dezen keer is het beter er geen doekjes om te winden, maar eens ronduit te zeggen, dat het er echt om te doen is geweest, elkaar eens flink onaangenaam te zijn. Daarbij verliest men echter uit het oog, dat men zijn vereeniging en de sport

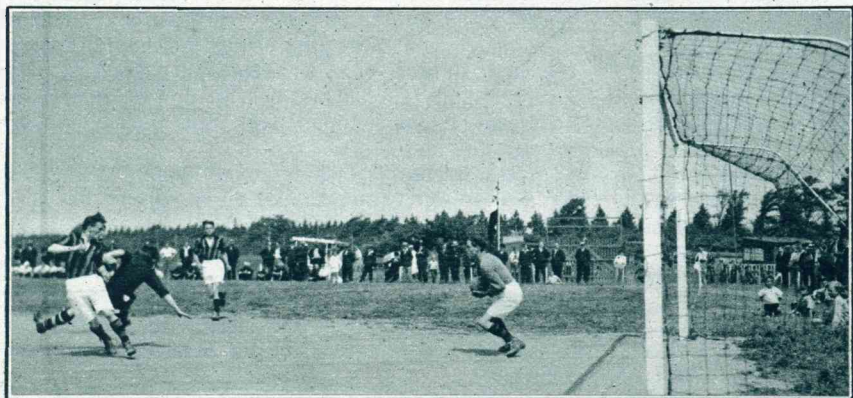

Tijdens de schermutseling, die ontstond na den gelijk-maker door een penalty. Publiek en politie op het veld. De Juliana-spelers houden zich rustig.

Een der spelers wordt het veld uitgedragen.

geen dienst bewijst en zichzelf, dom genoeg, aan een groot gevaar blootstelt. Het is nu geen tijd meer om dergelijke voorvallen dood te zwijgen en er mag geëischt worden, dat streng zal worden opgetreden tegen degenen, die zich misdragen hebben. Natuurlijk zal het gaan, zooals we dat bij dergelijke gebeurtenissen gewoon zijn. Zij, die zich schuldig gevoelen, zullen zich in allerlei bochten en kronkels wringen om te trachten hun onschuld te bewijzen. De publieke opinie zal een meening formuleeren en als we die willen accepteren, is een verder onderzoek overbodig. Het is nu te laat voor den buitenstaander om zich met de schuld-

De Zeeuwen-Zeelandia 1-1. Op het veld van de Zeeuwen ging het er minder heftig naar toe. Zeelandia offreert bloemen bij den aanvang van het spel.

Een moment tijdens dezen wedstrijd, waardoor de Zeeuwen hun kans op het 2e-klasserschap door het gelijke spel zagen vervliegen.

HET DURE CADEAU

I.

Mooi weer voor je huwelijksverjaardag!"

Het was Charles Walton, die dit tot zichzelf zei. Hij stond voor het raam van de huiskamer in het villaatje, dat hij gehuurd had aan den buitenrand van Washington, en hij keek naar de lichten aan den overkant der straat, flauw zichtbaar door den sneeuwstorm heen, die vóór zonsopgang begonnen was en nu voortjoeg met de kracht van een orkaan.

Waar het vlak was, lag de sneeuw een voet dik; maar aan de wijk Euston was er niets vlak. Het was er één en al heuvel. En aan den voet van die heuvels hadden de vlagen zich opeengestapeld tot meer dan manshoogte, zoodat er geen doorkomen aan was, behalve door de smalle, wit afgemurde geulen, door ijverige bewoners voor de voetgangers gebaad.

Walton was er volkomen tevreden mee, dat hij binnen kon blijven, nadat hij zijn plicht had gedaan, door een paadje schoon te maken van de voordeur tot den rand van het trottoir. Maar zijn vrouw, Irene, die een kinderlijke pret in sneeuw had, was kort na 't eten uitgegaan, om op 't hoekje een brief te posten, en zij was nog niet terug.

Hij was daar niet ongerust over, want de buurt had een uitstekenden naam. Trouwens, de frissche lucht zou haar goed doen, want het meisje was dien morgen niet verschenen — het weer was ditmaal een behoorlijke reden — zoodat mevrouw Walton zelf het huiswerk had moeten doen en eten koken. Het was echter Zondag, gelukkig — de boodschappen waren den vorigen dag bezorgd.

Eigenlijk was het wel goed, dat mevrouw Walton even weg was — nu kon hij een verrassing klaarmaken, vóór zij terugkwam. Hij ging weg van het raam en haalde uit een kast een kistje, waar de naam van een bekende soort huishoudzeep op stond en dat nogal misplaatst leek bij de eenvoudige, maar artistieke meubels. Hij zette het op een klein tafeltje, waar het onmiddellijk haar aandacht moest trekken.

Glimlachend stelde Walton zich voor, hoe nieuwsgierig het kistje zijn vrouw zou maken. Zij kon niets meer verwachten, want zij hadden elkaar hun cadeaux al aan de ontbijttafel gegeven. De cadeaux van hun ouders waren twee dagen tevoren gekomen. Tal van vrienden hadden kaartjes gestuurd.

Onder hun kennissen in Washington waren er echter maar weinigen, die de betekenis van dezen dag kenden, want de Waltons waren eerst na hun huwelijk, waarvan het nu de tweede verjaardag was, in Washington komen wonen. Voor hen was het een groote dag, maar zij wisten wel, dat de menschen in de groote stad zulke datums veel minder belangrijk vonden dan de bewoners van het plaatsje, waaruit zij afkomstig waren.

Toen hoorde Walton zijn vrouw de stoep op komen en de sneeuw van haar voeten stampen.

„Je dacht zeker al, dat ik geschaakt was, hè?" groette zij vroolijk, toen hij de deur had opengedaan. „'t Is zoo heerlijk buiten! Ik zou er wel honderd jaar mee willen worden. Ik heb door de sneeuw geploterd. Heerlijk gewoon! En toen ben ik bij Green even binnen geweest. Dus nu weet je mijn heele avontuur, ver van huis."

Walton keek naar haar, terwijl zij haar mantel uitdeed en er de sneeuw afschudde, en hij vond, dat ze nog nooit zoo knap was geweest met haar roode wangen en haar tintelende blauwe oogen.

„Hè, wat is dat?" vroeg zij, toen zij de huiskamer binnentrad en het kistje zag.

„Iets voor jou," gaf Walton ontwijkend ten antwoord.

„Wat kan dat zijn?" Haar stem klonk vleidend en met teederen argwaan keek zij haar man aan. Toen liep zij naar het kistje en bekeek het.

„Ik weet het echt niet," antwoordde Walton.

„Jok maar niet," zei zijn vrouw lachend. „Ik doorzie je best."

Haar man echter schudde het hoofd.

„Ik weet er eerlijk niets van," zei hij. „'t Is voor mij precies zoo'n verrassing als voor jou."

„Van wie is 't dan?" En zij las den naam „Mevrouw C. C. Walton" hardop. „Ja, dat ben ik, maar ik kan aan die drukletters niet zien, wie 't adres geschreven heeft. Hoe is 't gekomen — per expresse? En waar is de naam van den afzender?"

„Die staat er niet op," antwoordde Walton. „Ik heb al gekeken. En met de post is 't natuurlijk niet gekomen — 't is Zondag."

„O ja. Daar dacht ik niet aan."

„Je was nog geen tien minuten weg, toen er gebeld werd. Er stond een man met een chauffeursuniform, tot aan zijn oogen ingepakt; hij stond te stampvoeten en te mopperen; hij had 't waarschijnlijk te koud, om beleefd te zijn. Dat kistje stond naast hem. „Woont hier Walton?" vroeg hij lomp. Toen ik zei van wel, liet hij buitengewoon duidelijk hooren, dat hij geweldigen last had gehad, om 't huis te vinden en toen hij geen leelijke woorden meer wist, pakte hij 't kistje op, zette 't in de hall en verdween."

„Wat had hij voor een auto?"

„Je weet heel goed, dat er geen auto naar boven kan met zulk weer. De man heeft het kistje van den grooten weg af naar boven moeten dragen."

„Dan is 't geen wonder, dat hij 't een en ander te zeggen had," merkte mevrouw Walton op. „Waarom heb je hem niet binnen laten komen, om wat warmes te drinken?"

„Daar liet hij me den tijd niet voor."

„En heeft hij niet gezegd, van wie 't kistje kwam?"

„Geen woord. En ik was niet zoo onbescheiden, om 't te vragen — naar zulke dingen informeer je niet. Hij was zoo van streek door die klimpartij, dat hij me, de rest maar liet raden. Maar die kwestie zal wel gauw opgelost zijn — er zit natuurlijk een kaartje binnenin."

Hij ging naar de keuken, om gereedschap te halen.

DOOR MARIE B. SCHRADER

„Ik heb zoo'n idee, dat er iets geheimzinnigs is met dat kistje," zei mevrouw Walton, terwijl zij haar echtgenoot zag worstelen, om de bovenste plankjes los te krijgen.

„Onzin," antwoordde hij, toen zijn pogingen slaagden en er een massa dicht verpakt stroo zichtbaar werd. „Julie vrouwen zoeken overal wat achter. Als 't niet zoo duidelijk zichtbaar is, als je neus op je gezicht, is 't geheimzinnig. Een cadeau is een cadeau. We hebben er niet om gevraagd en we kunnen er onzen vrienden geen verwijt van maken, dat ze 't laten bezorgen zooals ze zelf willen."

„'t Is zoo zwaar als lood," ging hij voort, toen hij 'n voorwerp te voorschijn bracht, dat in vloeipapier gewikkeld zat. Hij zette het op tafel en begon het te ontdoen van de verpakking. „Nu komt het kritieke oogenblik."

Voor hun beider verbaasden blik stond een prachtig voorwerp — een klok, die van goud scheen te zijn. Het was een zeer mooi bewerkt stuk. Twee vliegende engeltjes droegen met de eene hand een guirlande van bloemen, en ondersteunden met de andere hand het uurwerk, waarnaar zij staarden.

„O, wat mooi!" riep mevrouw Walton uit. „Zooiets heb ik nog nooit gezien. En precies de goede maat voor den schoorsteenmantel. Dan kunnen we onze oude klok op de slaapkamer zetten."

„'t Schijnt Fransch werk te zijn," zei Walton. „De naam van den maker is Durand. Wel eens van gehoord?"

„Nee, maar 't is in ieder geval een Fransche naam. En je kunt zoo wel zien, dat 't uit Frankrijk komt."

In hun opwinding hadden zij beiden voor een oogenblik den persoon van den gever vergeten. Walton begon nu in het kistje naar een kaartje te zoeken.

„Ah, daar hebben we 't," zei hij. En snel las hij den naam op het stukje karton, dat hij op het punt stond, aan zijn vrouw te overhandigen.

Plotseling kwamen zijn oogen vol verbazing; met een zekere ontsteltenis bleef hij op het kaartje staan staren.

„Nu, Charles, van wie is 't? Hou me nu alsjeblieft niet langer in spanning."

„Je zou 't nog in geen miljoen jaar raden," antwoordde Walton. „Hier! Ik snap er niets van."

„Betty Shaw!" riep mevrouw Walton even verwonderd uit, toen zij den naam gelezen had: „Mevrouw James T. Shaw". „Maar dat kan niet! Ik kan 't eenvoudig niet gelooven. Hoe kunnen de Shaws ons een cadeau sturen, terwijl we niet eens meer met ze omgaan?"

„Daar sta ik ook zoo van te kijken," zei Walton. „Hoe is 't mogelijk?" En hij begon te denken.

Zijn vrouw was ook aan 't denken.

„Ik heb altijd wel vermoed, dat Betty spijt had over 't gebeurde," zei ze eindelijk. „Ze was heel erg op me gesteld. Misschien heeft zij Jim overgehaald, het laatste half jaar te vergeten en net te doen, of er niets gebeurd is. Den datum hebben ze natuurlijk geweten, want we hebben 't vorig jaar samen gevierd, weet je wel? En 't was zoo'n heerlijke dag, — diner bij Willard en later gedanst..."

„Maar toen hebben ze ons géén cadeau gegeven," viel Walton haar in de rede.

„Omdat we expres niet gezegd hadden, wat 't voor ons voor een dag was, vóór we er goed en wel waren."

„Ja, dat is zoo."

„Ik kan me precies voorstellen, hoe Betty 't aan heeft gelegd," ging mevrouw Walton voort, „en hoe ze Jim heeft overtuigd, dat hij 't verkeerd had aangepakt en dat onze trouwdag 't beste moment was, om 't weer goed te maken."

„Misschien heeft ze dat cadeau gestuurd zonder zijn medeweten," opperde Walton.

„Misschien, maar ik geloof toch van niet. Da's niets voor Betty."

„In ieder geval zitten we er leelijk mee," zei Walton. „Wat moeten we nu doen?"

„Wat kunnen we anders doen dan 't aannemen? We kunnen ze niet voor 't hoofd stooten, als 't om zoo te zeggen een vredesduif is."

„Ik heb niet veel vertrouwen in vredesduiven," zei Walton.

„Wat een onzin," antwoordde zijn vrouw. „Dat komt, omdat je niet begrijpt, hoe de gedachten van een vrouw gaan."

„Nee, en dat zal ik nooit begrijpen ook," erkende Walton.

Zijn vrouw nam de klok van tafel, schoof het exemplaar, dat op den schoorsteenmantel stond, opzij en zette er het geschenk voor in de plaats.

„Nu ik deze klok zie, begrijp ik pas, hoe leelijk de onze was," zei ze. „Iedereen zal ons benijden. Kijk eens naar die snoezige Cupidoetjes met die bloemen."

Irene begon de klok op te winden.

Walton, die bemerkte, dat zij de wijzers niet eerst verzet had, trachtte te laat, haar tegen te houden.

De klok sloeg twaalf.

„Wat een mooie toon!" riep zijn vrouw uit. „Absoluut niets op aan te merken."

„Behalve, dat hij twaalf sloeg," zei Walton. „'t Is pas half negen, dus nu moeten we wachten, tot hij afgeloopen is, voor we hem gelijk kunnen zetten."

Walton trok een verre van verheugd gezicht. Zijn wenkbrauwen waren samengetrokken — zijn gedachten schenen verre van vroolijk te zijn.

„Nu weet ik, waarom de Shaws die klok gestuurd hebben, geloof ik," zei hij eindelijk. „Daar hebben ze heelemaal niets goeds mee bedoeld."

Mevrouw Walton begon te lachen.

„Wat kijk je somber! En wat praat je ernstig,” verweet zij. „Je bent verplicht, de Shaws tegemoet te komen in dezelfde vriendelijke stemming, waarmee zij dit cadeau gestuurd hebben.”

„Vriendelijke stemming! Bepottelijk!” riep Walton knorrig. „Er zit iets achter. Toen die klok sloeg, wist ik 't zeker, want de laatste woorden, die Jim Shaw tegen me gesproken heeft, toen hij op het kookpunt van zijn woede was, dat was dit: 't Is goed hoor, 't is best. De dag komt wel, dat jouw klok twaalf zal slaan. Denk dan maar eens aan me.”

„De klok twaalf slaan — wat bedoelde hij daar mee?”

„Och, dat is zoo'n uitdrukking van hem — hij bedoelde, dat ik op z'n tijd mijn portie wel zou krijgen. Hij heeft natuurlijk die klok expres zoo gedraaid, dat hij twaalf moest slaan. Of op z'n minst zouden we opmerken, dat de wijzers op twaalf stonden. 't Is een slecht voorteken, let maar op mijn woorden. We zullen geen plezier hebben van dat cadeau.”

II.

Tot een maand of zes tevoren waren de Waltons en de Shaws intieme vrienden. De twee mannen waren werkzaam in dezelfde afdeling van een der departementen te Washington, en zij konden het best met elkaar vinden. Shaw was een kalme, zwijgzame natuur, en Walton was vroolijk en geneigd, op zijn tijd zijn heele hart uit te storten, maar hun karakters schenen elkaar aan te vullen in een omgang, die beiden zeer aangenaam was.

Zij waren ongeveer tegelijk in Washington gekomen, Walton uit een kleine plaats in 't midden-Westen, en Shaw uit New York. Walton had willen ontsnappen aan het eentonige bestaan in een provincie-stadje, Shaw aan het slopende leven in een overvolle wereldstad.

Maar, gelijk zoo menige vriendschap, die voorbestemd schijnt om eeuwig te duren, zoo was ook deze tot een snel en vroeg einde gekomen.

De breuk was veroorzaakt door een verbetering van positie, waarnaar beide mannen hadden verlangd en gestreefd. Een salaris-verhooging van duizend dollars per jaar was voor beiden een groote aanwinst, en dus ook geen geringe factor om hen beiden tot inspanning aan te sporen.

De collega's op het bureau sloegen den wedkamp, die in 't eerst volkomen vriendschappelijk bleef, met spanning gade. Zij, die ervaring hadden, wisten maar al te goed, welke uitwerking zoo'n strijd op de vriendschap kan hebben en gingen weddenschappen aan op den afloop.

Toen de tijd naderde, waarop de promoties bekend moesten worden gemaakt, kwam er een merkbare gedwongenheid in de houding van Shaw. Hij probeerde zich goed te houden, maar Walton doorzag en voelde hem snel.

Aanvankelijk hadden zij samen vrijuit gepraat over hun kansen om te winnen. Later werd het onderwerp nooit meer ter sprake gebracht. Eindelijk kon Shaw zijn koelheid niet meer verbergen, en nam hij tegenover zijn vroegeren vriend een geniepig neerbuigende houding aan.

Walton bleef overwinnaar. Hij was natuurlijk opgetogen, maar trachtte zich kalm te houden, uit angst om de overgevoeligheid van Shaw te raken. Hij wou rond en openhartig zijn, maar zijn vriendschappelijke opmerkingen werden stilzwijgend aangehoord. Ten slotte keek Shaw den anderen kant op, als Walton naderde, en spraken zij nooit meer met elkaar.

De gewezen vrienden namen niet meer dezelfde tram, om naar het kantoor en naar huis te gaan, en hun vrouwen, die eerst nog uitbundig vriendelijk tegen elkaar gedaan hadden, bezochten elkaar hoe langer hoe minder, tot eindelijk ook zij beiden den anderen kant op keken. Het was een buitengewoon onaangename toestand, omdat zij nog steeds burens waren.

Op een ochtend, toen Walton en Shaw elkaar troffen in de groote marmere vestibule van het departementsgebouw, besloot Walton van die toevallige ontmoeting een goed gebruik te maken.

„Hoor eens, Jim,” riep hij uit, „waarom kunnen we geen vrienden blijven?”

„Vraag jij dat?” vroeg Shaw, met een uitdrukking van ergernis, die hij niet trachtte te verhelen.

„Ja, dat vraag ik,” zei Walton, terwijl het bloed hem in het gezicht steeg. „Wat beteekent zoo'n promotie onder vrienden? Ik zie niet in, waarom dat verschil moet maken.”

„Ja, zoo kun jij er over denken,” zei Shaw met een bitter lachje. „Jij kunt makkelijk edelmoedig zijn, nu je den buit binnen hebt. En ik moet 't maar slikken en een gezicht proberen te trekken als de kat, die den kanarie op heeft gegeten.”

„Kom, Jim, wees een kerel, en geef me een hand.” En Walton voegde de daad bij het woord en strekte zelf zijn hand uit.

Maar Shaw deed, alsof hij het niet zag; hij stond roerloos en bleef Walton in de oogen kijken.

En toen maakte hij de opmerking over de klok, die op Walton een zoo diepen indruk had gemaakt, dat hij haar niet had kunnen vergeten.

Een paar maanden later kwam Walton op een middag thuis met nieuws over Shaw. Het gerucht ging, dat deze

ontslag had genomen uit zijn betrekking en van plan was, weer in New York te gaan wonen. En inderdaad, op een ochtend reden er twee verhuishagens aan voor het huis van hun burens, en de inhoud van dat huis werd met zorg ingepakt en weggevoerd.

„Ik ben blij, dat ze weg zijn,” riep Walton uit, toen hij dien dag thuis kwam. „Nu hoef ik Shaw tenminste niet meer te ontwijken op 't bureau. 't Was onplezierig, dat verzeker ik je, om nog maar te zwijgen over het geklets achter onzen rug. En ik zal 't huis des te prettiger vinden, als ik weet, dat er geen vijand naast me zit, die alles af kan loeren, wat ik doe.”

„Heb je ook gehoord, wat Jim Shaw uit gaat voeren in New York?”

„Hij schijnt een baantje aan een bank gekregen te hebben. Niemand schijnt er het rechte van te weten, maar ik denk, dat hij iedereen heeft ingeprent, zijn mond te houden, omdat hij niet wou, dat ik er achter kwam — alsof 't me iets zou kunnen schelen, waar hij blijft of wat hij doet.”

Zij hadden niets afgesproken, maar na dien dag begonnen zij geen van beiden meer over de Shaws. Zij slaagden er in, hen zwijgend uit hun leven te verwijderen, alsof zij er nooit ingekomen waren. Maar dat was niet makkelijk, omdat er zooveel herinneringen waren aan een prettigen omgang.

En nu was die klok gekomen! Hoe moesten ze er mee aan?

„Als ik mijn zin kreeg, stuurde ik hem zoo weer terug naar waar hij vandaan gekomen is,” en om nadruk op zijn woorden te leggen, bracht Walton zijn vuist op tafel neer.

„Nee, schat, dat kun je niet doen,” zei mevrouw Walton kalm. „De kist is trouwens aan mij geadresseerd. Alleen weet ik niet, hoe ik Betty moet schrijven, om haar te bedanken. Ik weet haar adres niet.”

„Je wilt zeker, dat ik er op 't bureau naar informeer?” vroeg Walton sarcastisch.

„Da's een goed idee,” antwoordde zijn vrouw. Zij ging te zeer in haar gedachten op, om den spot in zijn woorden te voelen.

„Dacht je nu echt, dat ik daaraan begon? Om al die praatjes over die ruzie weer op te rakelen?”

„Je kunt er toch bij vertellen van dat cadeau...”

„Hoor eens, Irene, dat zou te gek klinken. Stel je voor, dat ik iemand op

Onder betrouwbaar geleide

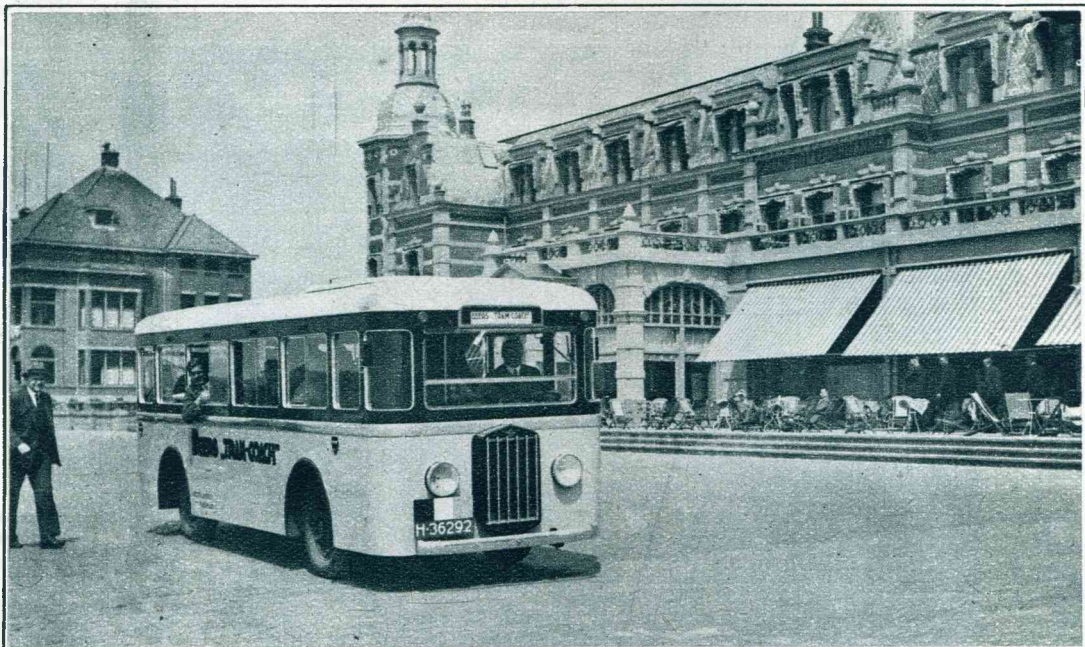
Het echtpaar J. van Langevelde-Bakker te Axel Sassing vierde op 18 Juni zijn 60-jarig huwelijksfeest. Foto van het nog krasse echtpaar.

Zondag 17 Juni j.l. werd te Kortgene een internationale voetbalwedstrijd gespeeld tussen de Voetbalvereniging D.V.O. te Kortgene (links) en de Belgische club „Patria A. C. Westmalle I” (hierboven) welke wedstrijd door de laatstgenoemde club werd gewonnen met 5-3.

Mevrouw A. Krijger-de Korte, die 25 Juni haar zilveren jubileum viert als verloskundige te Tholen.

UITSLAG VOETBALPRIJSVRAAG

Het resultaat van den strijd om het wereldkampioenschap in Italië, waarbij de Italianen overwinnaar werden, mag door velen zijn voorspeld, de weg, dien Mussolini's zonen moesten afleggen om den eere-titel te verwerven, is voor de meeste voetbal-enthousiasten een verrassing geweest.

Dit blijkt duidelijk uit de inzendingen der deelnemers(sters) aan onze voetbalprijsvraag, welke uitgeschreven werd in het extra-nummer, dat na den wedstrijd Holland-Zwitserland uitkwam. Hoewel het aantal inzendingen bijzonder groot was, is er slechts één geheel juiste opgave bij. Deze, we mogen wel zeggen, gelukkige oplossing, is van Mevr. J. E. Scholtens-Kroese, Jacob Catskade 1^{III}, Amsterdam, die niet alleen de demi- en finalisten goed aangaf, doch bovendien de juiste cijfers vermeldde.

Haar uitslagen luiden:

Demi-finale: Duitsland—Tsjecho-Slowakije 1-3

Italië—Oostenrijk 1-0

Finale: Tsjecho-Slowakije—Italië 1-2

Mevr. Scholtens-Kroese ontvangt dus den prijs van Honderd Gulden, welk bedrag in ontvangst kan worden genomen aan het kantoor van De Stad Amsterdam, N.Z. Voorburgwal 262, Amsterdam.

Velen hebben de landen goed genoemd, doch bleven met de cijfers min of meer in gebreke. Wij wenschen hun een volgenden keer meer succes.

Behoud voor altijd Uw schoonheid!

Niet haar leeftijd, maar verwaarloozing van haar uiterlijk maakt de vrouw oud. Besteed 10 minuten per dag aan de verzorging van Uw huid en ge kunt deze voor altijd jong en frisch houden. Het regelmatig gebruik van Elizabeth Arden's Preparaten: Cleansing Cream (reinigend), Skin Tonic (versterkend) en Velve Cream (verzachtend) geeft U 'n blijvende, natuurlijke aantrekkelijkheid.

Elizabeth Arden's boekje: „Lessen in schoonheid” kunt U op aanvraag verkrijgen in elk van de betere parfumeriezaken van Nederland, waar haar preparaten verkocht worden.

Elizabeth Arden
LONDON, 25 OLD BOND STREET W 1

(Auteursrechten voorbehouden)

Zomer-sproeten

verdwijnen spoedig
door een pot

SPRUTOL

Bij alle drogisten.

Per auto-tram, iets nieuws voor Zeeland, kwamen enkele leden in Vlissingen aan.

De heer C. van Rooyen, gemeente-veldwachter te Overslag, zal na 35jarigen dienst op 1 Juli a. s. als zoodanig ontslag nemen, dat hem eervol is verleend.

Te Lewedorp verrees het eerste service-station in Zeeland. Voor de vele hier passeerende motorrijtuigen een opvallend benzine- en olie-station.

Op reis door Nederland. Het schoolreisje (bij Lunteren).

't bureau ga vertellen, dat de Shaws ons een cadeau gestuurd hebben, terwijl ik nog moet informeren naar hun adres. Dat zou geen mensch gelooven. Als ik dat kaartje niet met mijn eigen oogen zag, geloofde ik 't zelf ook niet."

"Je kunt toch in geen geval twifelen aan de klok en het kaartje. Dat zijn feiten!" antwoordde mevrouw Walton. "Betty zal haar reden wel gehad hebben, om geen adres van den afzender op het kistje te zetten."

Er schoot haar een gedachte door het hoofd, die licht gaf. "Misschien was ze wel bang, dat je 't cadeau zou willen terugsturen!"

"Dat zou kunnen, ja."

"Maar ik weet zeker, dat we niet lang op een uitleg zullen hoeven wachten."

"Ik begrijp niet, waarom 'n chauffeur dat kistje moest komen brengen," zei Walton. "Uit New York notabene.... Waarom sturen ze 't niet met de post?"

"Ik weet 't." En de oogen van mevrouw Walton schitterden om haar eigen schranderheid. "Het antwoord is zoo eenvoudig mogelijk. Betty is natuurlijk in Washington. Ze zal wel in een hotel in de stad zitten. De telefoon kan ieder oogenblik beginnen te bellen, en dan is 't Betty. Ze wou natuurlijk wachten, tot de chauffeur terug was, zoodat ze wist, dat het kistje was afgeleverd."

Maar hoe zij praatten en gisten, het bleef een vreemd raadsel, waarom hun de kostbare klok was gegeven.

III

De volgende week was mevrouw Walton 's morgens in de keuken aan 't afwassen, toen haar man naar 't bureau ging; zij ging niet met hem mee naar de voordeur, zooals zij gewend was, om afscheid te nemen en hem den heuvel te zien afdalen. Eerst een poos later kwam zij in de huiskamer, om te kijken, hoe laat het was.

Zij keek naar den schoorsteenmantel en bleef stokstijf staan, met wijd open oogen van verbazing en niet-begrijpen.

De klok was weg!

Wat kon ermee gebeurd zijn? Even stond ze versteld. Zou er een dief.... Maar neen, dat was niet mogelijk, want de huiskamer was van de eetkamer gescheiden door een breeden boog met open gordijnen, die het doorzicht niet belemmerden. Toen zij hadden ontbeten, was de klok er nog.

Er bleef maar één oplossing over: Walton moest de klok meegenomen hebben. Maar waarom?

Zij kon geen logische verklaring vinden. Waarom had hij haar niet in vertrouwen genomen? Dat was zij niet van hem gewend. En zij nam het hem kwalijk.

Er was maar één manier, om een einde te maken aan haar bezorgdheid en nieuwsgierigheid: ze kon zijn kantoor opbellen. Zij deed dat niet graag, want zij wist, dat zij hem niet makkelijk zou krijgen; alleen op noodgevallen werd acht geslagen tijdens de werkuren. Maar het kon geen kwaad, het te probeeren.

Zij vroeg naar Walton, maar kreeg ten antwoord, dat zij hem onmogelijk kon spreken, omdat hij het te druk had. Zij was dus gedwongen, haar zenuwen te beheerschen en te wachten, tot hij thuiskwam.

Toen het lunch-tijd was dien dag, ging Walton niet naar het nabije café, waar hij gewoonlijk kwam. Hij sprong op een tram, die door de voornaamste winkelstraat liep, en stapte uit voor een groote juwelierszaak.

Een bediende, die Glynn heette, kwam naar voren, om hem te helpen, en keek met een verveeld gezicht toe, terwijl de klant een slordig pak in bruin papier op de glazen toonbank zette.

"Wat was er van uw dienst, meneer?" vroeg Glynn op zijn gewone toontje, terwijl Walton ploeterde, om het touw los te krijgen.

"Eh.... eh...." begon Walton, en het bloed drong in zijn wangen, "ik wou vragen.... is meneer Winter er ook?"

Meneer Winter was de eigenaar der zaak.

"Nee, meneer. Meneer Winter is lunchen, hij komt het eerste uur niet terug."

Walton aarzelde. Hij had gedacht, dat hij Winter te spreken zou krijgen. Maar hij kon niet wachten, tot die terugkwam, en hij had geen zin, onverrichterzake weer weg te gaan.

"Dat spijt me. Misschien kunt u me helpen," zei hij eindelijk.

"Misschien wel," antwoordde Glynn beleefd, maar met een tikje sarcasme, waar Walton echter niets van merkte. Ook ontging hem de verstandhouding tusschen Glynn en een anderen bediende, dieper in den winkel — een verwaande oogen-telegrafie, waarvan de vertaling zou luiden: "Zoo'n halve gek!"

Glynn verloor echter zijn hooghartigheid, toen de klant eindelijk het stugge pakpapier verwijderd had en de klok op de toonbank had geplaatst. Zoozeer vergat hij zijn waardigheid, dat hij een blik van bewondering in zijn koude oogen toeliet en op een toon van respect vroeg:

"Mankeert er iets aan die klok?"

"Nee...." Maar er klonk iets twijfelachtigs in die ontkenning. Eigenlijk mankeerde er een heele massa aan, dacht hij. "Ik wou alleen even informeren... eh.... eh...."

"Ik ben graag tot uw dienst, meneer. Wat wou u weten?"

Terwijl hij sprak, keek de bediende met aandacht naar de klok.

"Wat kunt u me over dat ding vertellen?" stiet Walton uit.

Glynn keek hem nieuwsgierig aan. Dat was een vraag, die nogal veel inhield, maar hij wist zijn weetje.

"'t Is een pracht-exemplaar," antwoordde hij vlot. "'t Is een Durand, wat al genoeg zegt, zooals iedereen weet."

"En hij is verguld, is 't niet?"

"Verguld?" Glynn's lachje beduidde, dat hij wel beter wist. "Maar meneer — een Durand-klok, zóo een — verguld?" En hij keek Walton medelijdend aan. "'t Is goud — niets minder dan goud."

"Dus 't is goud," zei Walton, bijna tot zichzelf. "Ik was er al bang voor!"

(Wordt vervolgd)

Een kring van kijkers volgt het spel
des dobbers, en vermaakt zich wel.

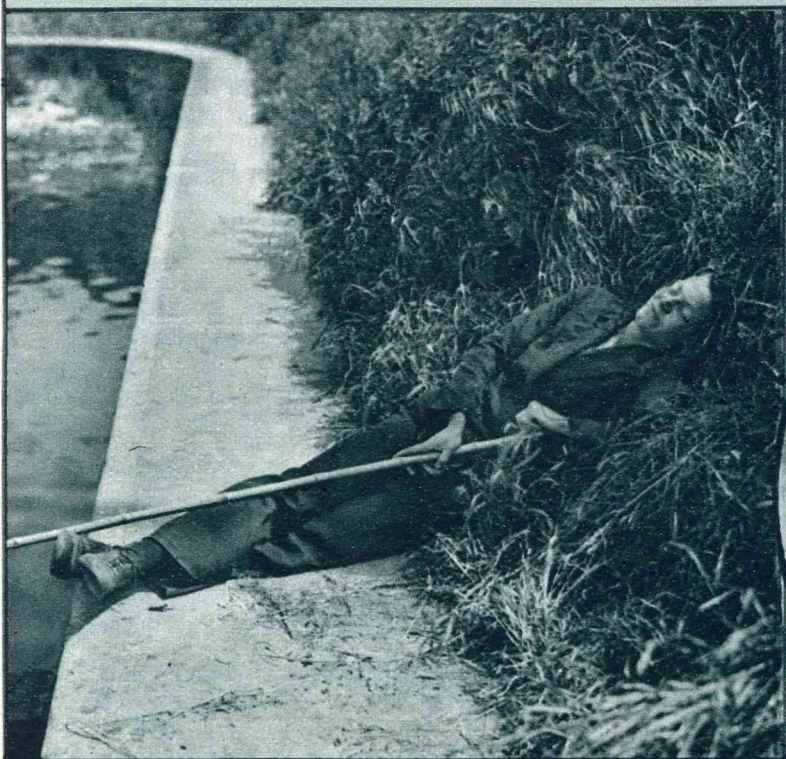
Als 't eenmaal maar weer zomer wordt,
ontwaakt de oude hengelsport.

ZEEUWSCHE FILM

En is de vangst ook nog zoo klein,
het visschen blijft toch een festijn.

Is die er niet: een groote gaap,
en raakt de hengelaar in slaap.

Het potje dat het aas bevat,
is wel des visschers grootste schat.

En als hij soms te veel visch beurt,
wordt deze later uitgeleurd.